

Z obsahu:

**Křesťán –
učebník Kristův**

Katecheze Jana Pavla II.

6. září 2000

- strana 2 -

**Pět nových
blahoslavených**

- strana 4 -

Post factum

- strana 5 -

Hrnec sv. Juana

Lucio Brunelli

- strana 6 -

**Pastýřský list k začátku
školního roku**

Mons. Jan Graubner

- strana 9 -

Dominus Iesus

Prohlášení Kongregace
pro nauku víry

- strana 10 -

**Život a umučení svatého
Václava a jeho báby
svaté Ludmily**

Ze staročeské legendy

- strana 12 -

**Kristus – naše
Spravedlnost a prvotina
nového stvoření**

Bílá kronika

- strana 12 -

Tělo P. Martina Středy

Karel Komárek

- strana 14 -

Z rozhovorů s P. Piem

- strana 15 -

*Svatý Václave,
vévodo české země,
oroduj za nás!*

Křestán – učedník Kristův

Setkání s Kristem mění radikálně život osoby, nabádá ji k proměně – metanoia – neboli k hlubokému obrácení mysli a srdce, a určuje životní společenství, které se stává následováním. V evangeliu je následování vyjádřeno dvojitým chováním: první znamená »vykonat cestu« s Kristem (akolouthein); druhé znamená »kráčet za« tím, kdo vede, sledovat stopy a směr (érechstai opiso). Tak se rodí podoba učedníka, která se uskutečňuje různým způsobem. Je tu ten, kdo následuje způsobem ještě všeobecným a často povrchním, jako dav (srov. Mk 3,7; 5,24; Mt 8,1.10; 14,13; 19,2; 20,29). Jsou zde hříšníci (srov. Mk 2,14-15); přicházejí opakovaně vzpomínané ženy, které vydržují svou konkrétní službu Ježíšovu misi (srov. Lk 8,2-3; Mk 15,41). Někteří obdrží zvláštní povolání od Krista a mezi těmi je zcela zvláštní postavení vyhrazeno Dvanácti.

Různorodá společnost

Typologie povolání je tedy velmi pestrá: lidé, kteří se věnují rybolovu, a výběrčí daní, uctíví lidé a hříšníci, ženatí i osamelé osoby, chudí i zámožní jako Josef z Arimatie (srov. Jan 19,38), muži i ženy. A je zde dokonce zelota Šimon (srov. Lk 6,15), totiž příslušník revoluční protirímské opozice. Nechybí

ani takový, který pozvání odmítá, jako bohatý mládenec, který, když uslyšel Kristovy požadavky, se zamoutí a smutný odejde, protože měl mnoho majetku (Mk 10,22).

Radikální požadavky

Podmínek pro to, aby člověk šel stejnou cestu jako Ježíš, není mnoho, ale jsou zásadní. Jak jsme slyšeli v přečteném úryvku evangelia, je třeba **zanechat za zády minulost**, učelat rázný řez, metanoia – proměnu v pravém slova smyslu: změnu mysli a života. Cesta, kterou Kristus navrhne, je **úzká, vyžaduje obět a úplné sebedarování**: *Kdo chce za mnou přijít, zapřít sám*

sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě (Mk 8,34). Je to cesta, která zná **tmn zkoušek a pronásledování**: *Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat* (Jan 15,20). Je to cesta, která z misionářů dělá **svědky Kristova slova**, ale vyžaduje od apoštolů, aby s sebou nebrali *nic na cestu, ani chleba, ani mošnu, ani peníze do opasku* (Mk 6,8; srov. Mt 10,9-10).

Perspektiva kříže

Následování tedy není pohodlné cestování po rovinnaté cestě. Může dát zakusit také okamžiky takové sklíčenosti, že za určitých okolností *mnoho učedníků se odvrátilo a už s ním nechodili* (Jan 6,66), totiž s Ježíšem, který byl nucen obrátit se na Dvanáct s rozhodující otázkou: *»Chcete i vy odejít?«* (Jan 6,67) Za jiných okolností je sám Petr rázně odmítnut, když se bouří proti perspektivě kříže, a to slovem, které by podle náznaku původního textu mohlo být výzvou, aby se postavil *»za«* Ježíše, když se pokoušel odmítnout cíl kříže: *»Jdi mi z očí, satane! Protože nemáš na mysli věci Boží, ale lidské!«* (Mk 8,33)

Riziko zrady se stane léčkou pro Petra, který proto nakonec bude následovat svého Mistra a Pána s nejvelkodušnější láskou. Neboť na břehu Tiberiadského jezera učiní Petr své vyznání lásky: *»Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.«* A Ježíš mu oznámí, *jakou smrti má oslavit Boha*, a připojuje dvakrát: *»Následuj mě!«* (Jan 21,17.19.22)

Následování se projeví zvláštním způsobem u milovaného učedníka, který vstupuje s Kristem do důvěrného vztahu, přijme od něho darem Matku a pozná ho zmrtvýchvstalého (srov. Jan 13,23-26; 18,15-18; 19,26-27; 20,2-8; 21,20-24).

Poslední cíl

Posledním cílem následování je sláva. Cestou je ono *»následování Krista«*, který v lásce žil a z lásky zemřel na kříži. Učedník *»musí, tak říkajíc, vstoupit do Krista se vším všudy, musí si „přisvojit“ a asimilovat celou skutečnost vtělení a vykopení, aby našel sám sebe«* (Redemptor hominis, 10). Kristus musí vstoupit do jeho já, aby jej osvobodil od egoismu a od pýchy, jak říká například sv. Ambrož: *»Ať Kristus vstoupí do tvé duše, ať v tvých myšlenkách přebývá Ježíš, aby zabral všechny prostor, který by mohl zaujmout hřích ve svatém stánku ctnosti.«* (Komentář k žalmu CXVIII, píseňno »diletka, 26.)

VELIKOST MLČENÍ

P. Faber

MLČENÍ V MÍLMOSTI:

když neodpovádáš na urážky,
když se nedomáháš svých práv,
když přenecháváš obranu své cti Bohu.

MLČENÍ V MÍLMOSRDENSTVÍ:

když mlčíš vzhledem k vině druhého,
když odpouštíš a nevracíš se již
k minulosti,
když neodsuzuješ,
rybřz v srdci stojíš s bližním.

MLČENÍ V TRPĚLIVOSTI:

když trpíš, a nestěžuješ si,
když nehledáš lidskou útěchu,
když nepředbíháš, ale čekáš,
až semeno zvolna vyrostě.

MLČENÍ V POKOŘE:

když mlčíš, abys dal druhým přednost,
když zahaluješ v skromosti Boží dary,
když snášíš, že tvé jednání je špatně
vykládáno,
když přenecháváš druhým čest
za výsledky.

MLČENÍ VE VÍŘE:

když mlčíš, protože je to ON, kdo řídí,
když nedbáš na mínění světa,
abys zůstal v Jeho přítomnosti,
když ti stačí,
aby jen ON ti rozuměl.

MLČENÍ V KLANĚNÍ:

když objímáš kříž, a neptáš se: Proč?
Ježíš však mlčel.*
Pane, postav stráž před má ústa,
hlídku k branám mých rtů.**

* Mt 26,63; ** Ž 143,3

Kříž, znamení lásky a úplného darování, je proto emblémem učedníka povolání, aby se připodobnil oslavenému Kristu. Romano Melode, Otec východní církve, který je také nadaným básníkem, takto vybízí učedníka: *»Používej kříž jako hůl, opři o něj své mládí. Nos jej ke své modlitbě, nos jej k společnému stolu, nos jej na své lůžko a všude jako zánuku slávy... Řekni svému ženichovi, který se nyní spojil s tebou: Vrhán se k tvým nohám. Ve svém velikém milosrdenství dej svému světu mír, všem svým církvím svou pomoc, pastýřům pečlivou starostlivost, stádu svornost, aby všichni stále opěvovali tvé zmrtvýchvstání.«* (Hymnus 52, pro novokřtěnce, sl. 19 a 22.)

L'Osservatore Romano 7. 9. 2000

Mezitimulky a výraznění
redakce Světla

Božská cesta k velikosti

Zamyšlení nad liturg. texty dnešní neděle

Bud' poslední a služebníkem všech

Ještě stále trvá milostivé léto, a proto máš všechny důvody k tomu, abys hledal Pána, když je ho možno najít, vzýval ho, když je tak blízko. Kdy jindy můžeš změnit své smýšlení a obrátit se k Hospodinu⁽¹⁾, ne-li právě nyní? Zdá se ti snad, že nepotřebuješ obrácení? Jen zanech na chvíli svých zájmů i svých zálib a obrať svůj pohled od sebe samého na Pána a přesvědčíš se, kolik ti toho schází, abys byl hoden nosit jeho jméno. Stále ještě jeho myšlenky nejsou tvoje myšlenky a tvoje chování podobné jeho. Ježíš tě zve k sobě: *Nakloň ucho a pojed' ke mně, poslouchej, a budeš živ⁽²⁾.*

Dnes se Ježíš obrací jen k úzkému kruhu svých nejbližších, kterým je dáno znát tajemství Božího království⁽³⁾. To, co slyšíš, je jeho důvěrné sdělení, které zatím není určeno všem lidem. K těm se obrátí v podobenství⁽⁴⁾. Ježíš se vrací podruhé k tématu blížící se budoucnosti. Když o ní mluvil poprvé u Cesareje, narazil na nepochopení. S jakým ohlasem se setká dnes?

Syn člověka bude vydán lidem do rukou. Povstanou proti němu zpujní lidé⁽⁵⁾. Co z toho vzejde? Zabijí ho. Můžeš pochopit troufalost člověka, který se chce zmocnit svého Boha? Je tu jedno vysvětlení: *Nevědí, co dělají⁽⁶⁾.* Bůh pokorně skrývá své božství a lidem jejich pýcha nedovoluje doopravdy vidět, **koho** to drží ve svých rukou.

Až bude zabit, po třech dnech vstane, končí Ježíš svou výmluvnou předpověď, ale ani tento optimistický závěr nevrací apoštolům klid. Nerozumí Ježíšovým slovům a ani konečná předpověď nového života nevyvolává jejich zájem natolik, aby si vyžádali od Pána bližší vysvětlení.

Čemu vlastně nerozumějí, když Ježíš nemluví v obrazech ani podobenstvích? Jeho předpověď vůbec nezapadá do vyhlídek a představ, které si vytvořili ve své mysli o své budoucnosti po jeho boku. Zdá se jim neslučitelné, aby byl zabit ten, který má být osvoboditelem a vládcem Izraele. Bude-li zabit, co bude s námi? Pán, který tak přesně ví, co jej čeká, jistě zná i jejich budoucnost. Ale v této družině není nikoho, kdo by měl odvahu se na ni zeptat. Oni se toho dokonce bojí. Čeho se bojí? Že by mohli uslyšet něco, co vůbec nechtějí slyšet. Že se jim zhroutí jejich představy a očekávání.

Do služby Kristu a do jeho následování se mohou vloučit i postranní osobní zájmy

a zářery. Když si je pěstuješ sám v sobě a bojíš se zeptat se Pána, stávají se někdy směšnými a nespoutanými jako plevel. Bují a rozmáhají se, stanou se oblnými i vůči vši logice. Ježíš tě dnes záměrně činí svědkem této situace, aby sis uvědomil, jaké léčky ti může připravit tvá sebeláska: i jeho apoštolové věří více svým snům než Mistrovu slovu.

Měli si to uvědomit již u Cesareje Filipovy. Ale stal se opak. Tehdy řekl Petr Pánu: *To se ti nestane⁽⁷⁾.* Pán jej důrazně pokáral, a jejich smýšlení se nezměnilo. Teď raději před Pánem mlčí a v duchu ujišťují sami sebe: *To se nám nestane!* Všimni si, jak se cestou odstup Pána a jeho družiny podivně zvětšuje. Potřebují si navzájem rozptýlit davy, které Ježíšova divná slova znovu vyvolala, ale raději tak, aby to neslyšel. Nechceš jim vysvětlit, že jsou bláhoví? Ani by tě neposlouchali. Řeší naléhavý problém: začali s rozdělováním ministerských křesel budoucího království a nemohou se dohodnout. Nejsnáze vznikají spory tam, kde jde o nevyslovené osobní ambice. *Odkud vznikají spory mezi vámi? Z vašich žádostí. Žene vás touha něco mít, a vycházíte naprázdno.*

Ale už je tu Kafamaum, Petrův dům, a překvapující otázka: *O čem jste cestou rozmlouvali?* Mistrův laskavý pohled přechází od jednoho k druhému, ale jak vidíš, nikdo se neodvažuje ani otevřít ústa. Důvodmlčení je stejný jako dříve. Každý z nich se bojí, že kdyby předložil svůj spor Pánu, mohlo by se zhroutit jeho skryté přesvědčení, že je největší.

Obdivuj Pánovu trpělivost: Blíží se kvapem jeho hodina⁽⁸⁾, a jak daleko mají ještě tito vyvolení k ideálu apoštola! Z toho vidíš, že si své nevybírání na základě jejich osobních kvalit nebo předchozích zásluh. V jeho království bude všechno docela jinak. I velikost! Ale jak jim to vyložit? Jak jim vysvětlit, že je možné stát se největším, aniž by ostatní museli být menší? Lidé si žárlivě střeží svá tajemství, jak se domoci úspěchu. Bůh se netají se svou taktikou, jak se stát největší. Božská cesta Nejvyššího je zdánlivě absurdní, a přece docela prostá: ON sám se **stává služebníkem všech**. Víš, co ti brání, aby ses s ním ztotožnil? Nedostatek víry, které se daří jen v prostotě a v pokorě. Zadívej se na dítě, které Ježíš právě postavil do prostřed. *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde⁽⁹⁾.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Iz 55, 6; ⁽²⁾ srov. Iz 55, 3;

⁽³⁾ Mk 4, 10; ⁽⁴⁾ srov. Mk 12, 7;

⁽⁵⁾ resp. žalm 54; ⁽⁶⁾ Lk 23, 34;

⁽⁷⁾ Mt 16, 21; ⁽⁸⁾ Jan 13, 1;

⁽⁹⁾ Mk 10, 15.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 2, 12a. 17–20

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho souzením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a předsvědčili se o jeho trpělivosti. Odsuďme ho k haněbné smrti, zda nalezneme ochranu, jak říká.“

2. čtení – Jak 3, 16–4, 3

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sbeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne dojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost.

Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádbostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabíjíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

Evangelium – Mk 9, 30–37

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Po učoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší.

(Ježíš) se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“

Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mne poslal.“

Pět nových blahoslavených

Homilie Jana Pavla II. – 3. září 2000

V rámci Jubilejního roku s vnitřní radostí přistupují k blahorečení dvou papežů, Pia IX. a Jana XXIII., a dalších tří služebníků evangelia v posluzi a v zasvěceném životě: biskupa Tomassa Reggia, diecézního kněze Guillauma-Josepha Chamínada a benediktinského mnicha Columby Marmiona.

Pět rozdílných osobností, každá se svou vlastní fyziognomií a svým posláním, všechny spojeny vroucí touhou po svatosti. Je to právě jejich svatost, kterou dnes uznáváme: svatost, která je hlubokým a přetvářejícím vztahem k Bohu, utvářeným a prožívaným v každodenním úsilí a v souhlasu s jeho vůlí. Svatost žije v dějinách a žádný světec není vyňat z omezení a podmínek vlastních našemu lidství. **Když Církev blahoslaví některého svého syna, neoslavuje zvláštní historické tužby, které naplnil, jako spíše u něho poukazuje na jeho ctnosti, jako přednět následování a úcty a chválí božskou milost, která z nich vyzařuje.**

Při naslouchání slovům aklamace k evangelium »Pane, ved' nás po správné cestě« se myšlenky spontánně obrací k lidskému a náboženskému příběhu papeže **Pia IX.**, Giovanniho Marie Mastai Ferrettiho. Uprostřed bouřlivých událostí své doby byl příkladem **bezpodmínečného sepětí s neměnným pokladem zjevených pravd.** Věren za všech okolností úkolům své služby, dokázal dávat vždy absolutní primát Bohu a duchovním hodnotám. Jeho zatím nejdelší pontifikát opravdu nebyl snadný a on **musel mnoho vytrpět při plnění svého poslání ve službě evangelium.** Byl velmi milován, ale také nenáviděn a pomlouván.

Ale právě uprostřed těchto kontrastů zazářilo nejzářivější světlo jeho ctností: dlouhotrva-

jící soužení zformovala jeho **důvěru v božskou Prozřetelost**, o jejíž svrchované nadvládě nad lidskými osudy nikdy nepochyboval. Z toho se zrodil **hluboký klid Pia IX., právě uprostřed nepochopení a útoků tolika nepřátelských osob.** Těm, kteří byli kolem něho, rád říkal: »V lidských věcech je třeba se spokojit s tím, že uděláme to nejlepší, co můžeme, a zbytek přenecháme Prozřetelosti, která napraví lidské chyby a neobstatečnosti.«

S podporou tohoto vnitřního přesvědčení svolal I. ekumenický vatikánský koncil, který s učitelskou autoritou vyjasnil některé otázky, které byly předmětem diskusí, a **potvrdil tak soulad mezi vírou a rozumem.** V okamžicích zkoušky nacházel Pius IX. oporu v Marii, kterou vroucně uctíval. Tím, že vyhlásil **dogma o Neposkvrněném početí, připomněl všem, že uprostřed bouří lidského života září ve svatě Panně Kristovo světlo, které je silnější než hřích a smrt.**

* * *

»Ty jsi dobrý a shovívavý, nejvýše milosrdný« (vstupní antifona). Zamysleme se dnes ve slávě Pána nad dalším papežem, **Janem XXIII.,** papežem, který okouzil svět vlídností jednání, z něhož vyzařovala **zvláštní dobrota ducha. Božské záměry chtěly, aby blahorečení sloužilo dva papeže, kteří žili ve velmi odlišných dějinných okolnostech, ale navzdory všemu zdání nejednou podobností spojených v lidské a duchovní rovině.** Je známo, že **papež Jan měl velkou úctu k papeži Piu IX., jehož blahorečení si živě přál.** Při jedněch duchovních cvičeních v roce 1959 napsal do svého deníku: **»Myslím stále na Pia IX. svatě a slavně paněti a tím, že jej následuji**

v jeho obětech, chtěl bych si zasloužit, abych mohl slavit jeho kanonizaci.« (Deník duše, str. 560.)

U papeže Jana si všichni uchovávají vzpomínku na jeho usměvavou tvář a paže roztažené k objetí celého světa. Kolik osob si podmanila prostota jeho ducha spojená s bohatou zkušeností, pokud jde o lidi i o věci! **Závan novoty, který vnesl, se jistě netýkal nauky jako spíše způsobu, jak ji vykládat;** nový byl jeho styl jednání i mluvení, nová byla míra sympatie, s jakou se choval k obyčejným i mocným tohoto světa. Byl to tento duch, který vdechl II. ekumenickému vatikánskému koncilu, jímž otevřel novou stránku dějin Církve: **křesťané se cítili povoláni hlásat evangelium s obnovenou odvahou a s větší bdělou pozorností ke »znamení« doby.** Koncil byl opravdu prorockou intuicí tohoto staříčkého papeže, který oznámil, bohužel **uprostřed přemoha těžkostí,** období naděje pro křesťany a pro lidstvo.

V posledních okamžicích svého pozemského života světil Církvi svou závět: **»Bo, co má v životě význam, je velebený Ježíš Kristus, jeho svatá Církev, jeho evangelium, pravda a dobro.«** Tuto závět chceme přijmout dnes také my tím, že vzdáváme slávu Bohu, že nám dal jeho za pastýře.

* * *

To slovo uvádjte ve skutek, ne abyste byli jen jeho posluchači (Jak 1,22). Na tato slova apoštola Jakuba nám dáva pomyslet život a apoštolát **Tomassa Reggia,** kněze a novináře, který se pak stal biskupem ve Ventimiglia a nakonec arcibiskupem janovským. Byl to člověk víry a kultury a jako pastýř se dokázal stát pozorným vůdcem věřících za všech okolností. Byl cit-

livý k rozličnému utrpení a chudbě svého lidu a vzal si za úkol **pomáhat včas ve všech situacích a potřebách.** Právě tato perspektiva dala vznik řečolní rodině sester sv. Marty, kterým světil úkol pomáhat pastýřům Církve především na charitativním a výchovném poli.

Jeho poselství je možno shrnout do dvou slov: **pravda a láska.** Především pravda, která znamená pozorně **naslouchat Božímu slovu a s odvážným úsilím šířit a bránit nauku evangelia.** A pak láska, která nabádá milovat Boha a z lásky k němu objímat všechny, protože jsou bratry v Kristu. Jestliže při výběru dával Tomaso Reggio někomu přednost, pak to byli ti, kteří se ocitli v obtížích a v utrpení. Proto je dán za vzor biskupům, kněžím a laikům a také všem, kteří jsou součástí jeho duchovní rodiny.

* * *

Blahorečení **Guillauma-Josepha Chamínada,** zakladatele marianistů, skutečně v rámci Jubilejního roku, připomíná věřícím, že jim přísluší, aby **ustavičně hledali nové způsoby, jak být svědkem víry,** především aby znovu získali ty, kteří se vzdálili od Církve, i ty, kteří neměli možnost poznat Krista. Guillaume-Joseph Chamínade vyzývá každého křesťana, aby se zakořenil ve svém křtu, který jej připodobňuje k Pánu Ježíši a sděluje mu Ducha svatého.

Láska otce Chamínada ke Kristu, která se zapala do spirituality francouzské školy, jej pobádala, aby pokračoval neochvějně ve svém díle zakládání duchovních rodin v období bouřlivých náboženských dějin Francie. **Synovská oddanost k Panně Marii mu uchovávala vnitřní pokoj za všech okolností a pomáhala mu plnit Kristovu vůli.** Jeho starostlivost o lidskou, mravní a náboženskou výchovu je pro celou Církev výzvou k obnovení **péče o mládež, která potřebuje, především pokud jde**

o víru, vychovatele a svědky, aby se obrátila k Pánu a účastnila se poslání Církve.

* * *

Dnes se benediktinský řád raduje z blahorečení jednoho ze svých nejslavnějších synů, **Dom Columby Marmiona**, mnicha a opata z Merdsous. Dom Marmion nám zanechal pravý poklad duchovní nauky pro Církev dnešní doby. **Ve svých spisech učí cestě ke svatosti, která je prostá, a přece náročná** pro všechny věřící, které Bůh v lásce povolal, aby byli jeho adoptivními syny v Ježíši Kristu (srov. Ef 1,5). Ježíš Kristus, náš Vykupitel a pramen vši milosti, je středem našeho duchovního života, vzor svatosti pro nás.

Dříve než vstoupil do benediktinského řádu, strávil Columba Marmion řadu let v pastorační péči o duše jako kněz arcidiecéze Dublin, svého rodného města. Po celou dobu svého života působil bl. Columba trvale jako vynikající duchovní vůdce především v péči o vnitřní život kněží a řeholníků. Napsal jednomu mládenci, který se připravoval na kněžské svěcení: **»Nejllepší přípravou pro kněžský stav je žít každý den s láskou tam, kam tě Prozřetelnost a poslušnost postaví.«** (Dopisy, 27. prosince 1915.) Široké znovobjevení duchovních spisů bl. Columby Marmiona kež pomáhá kněžím, řeholníkům a laikům prohlubovat jednotu s Kristem, stát se svědky horoucí lásky k Bohu a velkodušné služby bratřím a sestrám.

Prosme s důvěrou nové blahoslavené, Pia IX., Jana XXIII., Tomassa Reggia, Guillaume-Josepha Chaminada a Columbu Marmiona, aby nám pomáhali žít způsobem, který je stále více ve shodě s Duchem svatým. Jejich láska k Bohu a k bratřím ať je světlem pro naše kroky v tomto úsvitu třetího tisíciletí!

Podle Bolletino Vaticano
3. 9. 2000

Post factum

Hmilie, kterou Jan Pavel II. pronesl po beatifikaci pěti nových světců, je výmluvným vysvětlením pro všechny, kteří nepřestávají vznášet své námitky, a dokonce protesty proti osdmnosti blahoslaveného Pia IX. a kteří si zpravidla současně mylně vykládají důvody, které vedly k blahorečení dalšího papeže – Jana XXIII.

Jak vyplývá ze slov Jana Pavla II., při volbě svých světců má Církev na zřeteli jiná kritéria, než podle jakých tento svět staví pomníky svým skutečným nebo domnělým velikánům. Je to především **svatost jejich života, která se projevuje v hrdinském stupni jejich ctností**, pro které tento svět zpravidla nemá mnoho pochopení.

Komentáře našich médií se cítily doslova pohoršeny, že Církev současně blahorečila dva své papeže, které lidé neznají jak skutečné historické podstaty, tak smyslu a obsahu křesťanské svatosti staví zcela neprávem proti sobě. Že vedle papeže, ke kterému chovají sympatie, se objevuje papež, kterého nemají v oblibě. Ve skutečnosti ani jednoho, ani druhého správně neznají.

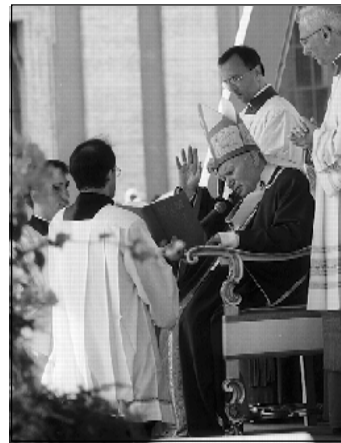
Jestliže jsme si vědomi, že Církev nestaví své světoe na oltář podle své libovůle nebo jako výsledek průzkumu oblíbenosti osdmnosti, nýbrž že je i v tomto případě pouze **nástrojem Ducha svatého a tlumočnickem Boží vůle**, pak musíme tím spíše děkovat Boží Prozřetelnosti za milost současného blahorečení této papežské dvojice, které má uvést na pravou míru stejně tak nespravedlivou kritiku Pia IX., jako by byl nepřítel svobody a pokroku, jako neobjektivní připsování Janu XXIII., jako by chtěl modernizovat Církev v duchu liberalismu cestou různých ústupků od nepopulárních pravd. Blahorečení těchto dvou velkých postav církevních dějin by mělo být podnětem

k podrobnému studiu skutečného smýšlení obou těchto nových světců.

Pius IX. a Jan XXIII. nebyli v žádném případě antagonisté. Kdyby tomu tak bylo, jak by v osobě Pia IX. mohl vidět papež Jan svůj vzor? Že tato poslední hlava papežského státu nezasluhuje odsuzování, nýbrž úctu, vyplývá ze skutečnosti, že to byl právě papež Jan XXIII., který si vroucně přál, aby mohl Pia IX. postavit na oltář. Jestliže se toho nedočkal, pak alespoň společně se svým vzorem přijal titul **»blahoslavený«**.

Blahorečení Pia IX. vyvolává mimo Církev i uvnitř Církve nelibost u těch, kteří žijí v neodvodených iluzích o charakteru otevřenosti Církve vůči světu, o domnělé **»vstřícnosti«** Církve nebo o ekumenismu jako jednosměrném ústupu katolické církve směrem ke **»spojeným církvím«**. Nikomu na tomto světě nepřísluší právo kritizovat katolickou Církev za to, že někoho ze svých synů či dcer postavila na oltář. Pokud se to někomu nelíbí, musí hledat důvod této své nelibosti sám u sebe, ve svých názorech, ve svých postojích, které nejsou slučitelné s názory a postoji Církve, od které ovšem nemůže požadovat ani očekávat, že by takové názory přejímala. Jsou to nářky a protesty těch, kteří se mylně domnívali, že Církev už takové názory převzala, a najednou se musí z konkrétní praxe Církve přesvědčit, že tomu tak není. Není tomu proto, že tomu tak nikdy ani být nemůže.

Protestantské varování, že tímto blahorečením dochází k ohrožení ekumenického pokroku, je zcela neopodstatněné. Konkrétně Spojeným evan-

gelicko-lutherským církvím Německa se nelíbí, že jde o blahorečení papeže, za jehož pontifikátu bylo prohlášeno dogma o papežské neomylnosti.⁽¹⁾ Ale pokud se někdo domníval, že katolická církev už od tohoto dogmatu ustupuje, že je nechává upadnout postupně v zapomnutí, je to mylná iluze, kterou nemůže opodstatnit ani společné prohlášení z Augšpurku z r. 1999.

Obdobně je možno odpovědět těm, kteří dávají svou nespokojenost s blahorečením Pia IX. najevo uvnitř katolické církve. Odsuzování blahorečení je ovšem o to politováníhodnější, že tito kritikové tak prakticky znevažují nadpřirozený charakter Církve a qamíjejí skutečnost jejího vedení Duchem svatým. To je ovšem smýšlení, které bylo Janu XXIII. naprosto cizí a jehož prosazení nebylo ani v nejmenším důvodem k svolání II. vatikánského koncilu. Je tedy poslední slavnost blahorečení dvou velkých papežů také výzvou k zamýšlení a zpytování svědomí.

Václav Uhlíř

⁽¹⁾ Evangelický biskup Johannes Friedrich prohlašuje zcela nekompetentně: **»Ani církev, ani svět nepotřebuje toto blahorečení.«**

Pravé uctívání svatých nezáleží ani tak v množství vnějších úkonů, nýbrž spíše v síle naší činnosti lásky, se kterou hledáme – k většímu užítku svému i církve – v jejich životě příklad, v jejich společenství účast, v jejich přímlově panoc. (Lumen Gentium 51)

Hrnec sv. Juana

Na přímluvu jednoho dominikána, kterého Pavel VI. roku 1975 prohlásil za svatého, došlo v r. 1949 v kuchyni chudáků ve Španělsku k zázračnému rozmnožení rýže.

»Kdo jsem? Hrst hlíny a hnoje.« Juan Macias, světec peruánských Indiánů, neměl o sobě nijak vysoké mínění. Ale díky jeho přímluvě udal se jeden z nejobdivnějších a nejneuvěřitelnějších zázraků, jaké církev v moderní době uznala: V roce 1949 v jedné malé španělské obci došlo na jeho přímluvu k zázračnému rozmnožení rýže. Před zraky světa platil tento pokorný bratr málo. Žil v 17. století a zastával v jednom dominikánském klášteře v Limě službu na vrátnici. Kromě toho se staral o almužny a peníze na živobytí, které rozděloval nenačetným obyvatelům ve své městské čtvrti.

Jeho oděv se omezil na bílou hrubou obnošenou kutnu, která byla na mnoha místech záplatovaná. Jeho noční lože se skládalo z lehátka z cukrové třtiny a deky, která mu sloužila i za matraci. Juan Macias spatřil světlo světa ve Španělsku v roce 1585 a 1616 odjel do Limy. Tři roky nato vstoupil jako laický bratr v Limě do kláštera sv. Magdalény. Jeho život byl více než prostý a skládal se z modlitby, skutků milosrdenství a nezaměnitelné radosti, kterou Pán rozdával jeho chudým. Ti, kteří jej v roce 1645 doprovázeli v jeho posledních hodinách pozemského života a viděli, s jakou veselostí se loučil se světem, ihned mysleli na to, že zde zemřel světec. Ale církev čekala celá tři století, než jej kanonizovala. V jubilejním roce 1975 jej pozvedl Pavel VI. k úctě oltáře.

Normálně se při zázracích, které uznává Kongregace pro blahorečení a svatořečení, jedná o tělesná uzdravení, které vědci nedokážou přirozeně vysvětlit. A sám Pavel VI. byl nejdříve ohromen, když mu byla předložena k závěrečné aprobaci do-

kumentace zcela ojedinělého zázraku, který byl připisován sv. Juanovi. Tentokrát to nebyly rentgenové snímky rozlámaných údů nebo orgánů, které byly zázračně uzdraveny, nýbrž fotografie hmoce a kuchyňského zařízení. Stejně tak scházelo lékařské dobrozdání. Místo toho četl Pavel VI. zprávu, kterou sepsali vysoce vážení odborníci z oboru zemědělství. Protože světcovi byla svěřena opět ona úloha, jakou vykonával za svého pozemského života: nasycení chudých. Na prosby jedné kuchařky, která bolestně naříkala, že chudým ve famosti se nemá dostat jídla, postaral se o zázračné rozmnožení rýže.

»Počáteční údiv papeže byl pochopitelný: neexistoval precedent pro zázrak tohoto druhu,« vzpomíná si postulátor procesu svatořečení, dominikán Inocenc Venchi. »Jediný předobraz, který bylo možno najít, bylo zázračné rozmnožení mouky. Církev uznala tuto událost v rámci procesu blahorečení Pia V. jako zázrak. Přirozeně je možno najít předobraz také v evangeliu: zázračné rozmnožení chleboů, které vykonal Ježíš.«

Jak se všechny ty věci seběhly?

Kronika zázraku

Akta procesu svatořečení, která obsahují 23 svědeckých výpovědí místního obyvatelstva, představují přesnou rekonstrukci události. V neděli 23. ledna 1949 fičel ulicemi malé osady Olivenza ledový vítr. Olivenza se nachází v blízkosti Badajoz, u hranic s Portugalskem, v jedné z nejméně rozvinutých oblastí Španělska. Mše svatá ve 12 hodin byla právě u konce a věřící spěchali domů. Farář od sv. Marie Magdaleny Don Ludvík Zambaro Blanco zavřel kostelní vrata a vykonal před obědem ještě jednu krátkou návštěvu ve »Focolar Nazareth«, obecní sociální stanici. Doma jej již čekala jeho matka, paní Blancová, kuchařka Leandra Vasquezová a Marie Marzalová, famí asistentka, která pečovala o padesátku dětí, které se na faře bezplatně v polopenzi stravovaly. Ale to nebyla jediná charitativní iniciativa famosti. Každou neděli se konal jakýsi druh lidové kuchyně, při které se rozdělovalo asi do 90 domů jídlo nejchudším rodinám ve vsi. Potraviny obdržela Leandra, kuchařka, v předvečer nebo v neděli ráno od zámožnějších místních rodin.

Když byl farář právě onu neděli ve »Focolar«, které bylo vzdáleno od fary asi 100 m, dostal zprávu: »Inch se vraťte, v kuchyni se stalo něco nevídaného!« Když farář přišel, stály užaslé ženy ve velkém vzrušení kolem kuchyňského hmoce. Co se stalo? Leandra Vasquezová, první svědkyně události, sděluje: »Ten den vypadaly věci plně jinak. Jelikož jsme nedostali žádné potraviny, nemohla jsem uvařit nic ani pro chudé, ani pro školní děti. Omezila jsem se proto na děvčata z ochrany nezletilých. Přinesla jsem ze spíže tři hmíčky rýže, méně než jedno kilo... Tři hmíčky stačily jen pro děvčata: pro chudé to bylo naprosto

Z dokumentu ke svatořečení

nedostačující, a což teprve pro chudé i pro děti dohromady!« Leandra dále vypráví: »Řekla jsem slečně Marii Marzalové, která byla pověřena organizací příspěvků, že jsem nic neobdržela... Když jsem sypala hmíčky do hmoce, pomyslela jsem na chudé a řekla: „Ó svatý! Chudí budou bez jídla!“ Výrazem „svatý“,« vysvětlila kuchařka církevním soudcům, »jsem myslela Juana Maciase, který pocházel z této obce.«

Po čtvrt hodině se projevila první znamení zázraku. Leandra pozorovala s úžasem, že rýže vystoupila až k okraji hmoce a nakonec přetékala, ačkoliv to byl desetilitrový hrnec. Protože byla v kuchyni sama a nevěděla, co si počít, zavolala farářovu matku. Ta požádala kuchařku, aby podala další hrnec a rýži přeložila. Obě se daly do práce a překládaly rýži do jiného, osmilitrového hmoce. Ale ani to nestačilo. Rýže v hrnci na kamnech stále narůstala, museli přinést do domu třetí hrnec, který byl téměř tak veliký jako první. »Přijčily jsme si ho u paní Izabely Fuentesové.«

Až potud bychom mohli být skeptičtí. Víme, že rýže při vaření zvětšuje objem. Snad se kuchařka při prvním plnění jen zmýlila. Ale překvapení nebylo konce. Rýže kypěla celou čtvrt hodinu a bylo nutno ji stále odbírat. Nasýtilo se z ní 150 osob místních chudých a k tomu ještě devadesát dětí. V tom se shodují všechna svědectví. Farář,

kterého všichni pokládají za vyrovnaného a docela zemitého, podal tuto svědeckou výpověď: »Zůstal jsem zde od svého příchodu až do 16.30 nebo 16.45 hod. u kuchyňského sporáku. Sám jsem překládal část rýže z prvotního hmce do jiných nádob na sporáku. I když jsme stále odebírali, množství neubývalo.«

Fenomén pozorovalo mnoho dalších osob, které přispěchaly, protože zpráva se řetězovitě roznesla po celé vsi. Angelo Fernandez Joven si už doma učelal siestu, když jej probudili, aby běžel na fanu. Před diecézním soudcem prohlásil: »Nevím, jaké přirozené vysvětlení bych mohl tomuto faktu dát; nebyl tu také žádný kouzelník, který by s rýží manipuloval. Farář Luis byl pořád na stráži. Nepustil nikoho z přítomných ke sporáku, dokud jej pořádně neprohlédl.« Mario Carballo potvrdil tuto výpověď: »Všichni lidé byli překvapeni; i ti, kteří přišli s určitou zvědavostí; všichni se mohli přesvědčit, že se jedná o zázrak.«

Potvrzení odborníka

Nedůvěra není sice předpokojem pravdy, ale při vážném a důkladném vyšetřování, jaké se děje v rámci procesu svatořečení, je třeba rozptýlit jakoukoliv pochybnost. Tak se objevila ve výpovědích svědků »díra« asi 15 minut. Když kuchařka nasypala asi 750 g rýže do hmce, odešla na čtvrt hodinu z kuchyně. A teprve po návratu zjistila první náznaky jedinečného jevu. Nemohl někdo v tu dobu rýži přisypat? Tuto otázku položili i církevní soudci. Aby se potvrdilo, zda a kolik osob mohlo vstoupit do kuchyně, byl prostudován plán domu. Nakonec byla tato možnost vyloučena. Přesvědčivý důkaz zázraku přišel však od zemědělských specialistů. Mnoho svědků potvrdilo, že i po několika hodinovém vaření se na povrchu objevovala syrová zrna rýže, což obkládala i diecézní zpráva. Odborníci vyloučili v této souvislosti, že by mohla existovat tak obilná rýže, která zůstane syrová i po třech nebo čtyřech hodinách vaření. Vedoucí »Pocolar«,

Dům v Olivenze, ve kterém se událo zázračné rozmnožení rýže pro chudé

která byla zázraku přítomna, prohlásila: »Mohla jsem pozorovat, jak se při zamíchání vařkou objevovala na povrchu nová bílá a tvrdá zrna rýže. Víím, že některá z těchto zrn byla vybrána a s uctivostí přechovávána.« Jedna z dalších svědkyň, Carmen Nunez dosvědčila: »Je to zcela nevysvětlitelné, jak se po tak dlouhém vaření mohla ještě objevit syrová zrna rýže.« A Rosa Andrade Castanová k tomu dodává: »Měla jsem několik uvařených a několik syrových zrn v ruce a uchovávala jsem je doma zabalená v kornoutu.«

Kolem páté hodiny jedinečný fenomén konečně skončil. »Na příkaz faráře jsme stáhli hrnec ze sporáku,« prohlásila kuchařka.

Ve Vatikánu nebyli s výpověďmi odborníků ze španělského Badajozu spokojeni a požá-

dovali další dobrozdání. Byli tím pověřeni dva známí vysokoškolské učitelé: prof. Giovanni Petrosini, ředitel Institutu pro chemii a Zemědělské výzkumné stanice v Perugii, a prof. Angelo Bianchi, ředitel Výzkumného ústavu pro obilnářství na Římské univerzitě. Petrosini dospěl k tomu závěru: »Když jsem prostudoval fenomén a dobrozdání znalců z Badajozu, jsem přesvědčen, že fenomén není možno vysvětlit přirozenými prostředky, které by odpovídaly vědeckým měřítkům.«

Poradci vatikánské Kongregace pro svatořečení se sešli 24. května 1974 k závěrečné poradě, při které nikdo nevypravil nejmenší pochybnost o povaze této události. První poradce se ujal slova a řekl: Myslím, že rozmnožení rýže, o které se zde

Pokračování na str. 8

Leandra Vasquezová, kuchařka

I ches se platí krví – XII.

PŘEDJAŘÍ

Kdo by nahlédl jednoho dne v předjaří roku 1901 do kostela sv. Michaela archanděla v Nettunu, hodně by se divil při pohledu na ty čemovlasé i blondáté kluky a děvčata, kteří tam tiše seděli a s úctou naslouchali slovlm P. Girolama, aniž by, byť jen na okamžik, z něho spustili oči.

Kněz mluvil o nesmírném utrpení a smrti našeho Pána. Stál před nimi v čemém hábitu, opásán koženým řemenem, a na pravé straně hrudi měl emblém Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. V hubeném obličeji však zářily velké dobrotivé oči. Byl z řádu pasionistů, který založil téměř před dvěma sty léty svatý Pavel od Kříže, aby šířili úctu k utrpení našeho Spasitele.

Vyprávěl jimo bičování, a to tak přesvědčivě, že se dětem skoro zdálo, že tam na druhé straně vidí bílé tělo rozbité a roztrhané nemilosrdnými šlehy, od hlavy až k patě zalité stéjkající krví.

„A nyní se na něho zahleďte, moji drazí,“ pokračoval kněz naléhavě, „dobře se dívejte, poslední šleh dopadl, jen to zasvištělo. Katané jdou pryč, sedají si trochu stranu, dělají vtipy a snějí se jim, nahybají si ze džbánu vína, protože se zahřáli při té kruté robotě. Pán ale visí dál přivázan řemeny na kůl, jako by na něho zapomněli, a musí čekat, až ho odvážou, aby šel vstříc novému utrpení.

Oči má zavřeny. Ústa zůstávají němá, hlava se únavou sklání dolů. A právě teď se jeho tvář zvedá, jeho oči se otvírají. Hledí na vás, na tebe tu vpředu, na tebe táhle a na tebe a na tebe také a na všechny, na všechny! Otevírá ústa a šeptá ti hlasem, který se chvěje přemírou utrpení: Mé dítě, to trpím za tebe, abys nikdy nezhřešilo proti čistotě. Tak jsem byl rozbit, abych podal Otcí smír za hříchy těla. Kdybys chtělo něco tak hrozného dělat, pak ty samo bereš znovu dítky, které vypadly z rukou katanů, a bičuješ mne znovu. Mé dítě, chceš to udělat?”

Otec pasionista zmlkl. Několik minut mlčky hleděl na děti a viděl, jak kluci zatínali pěsti, jen jen vyrazit a zahnat ty žoldáky od Ježíše. A děvčata si potají utírala slzy a vrtěla zápmě hlavou na svědectví, že nechtějí patřit k těm, kteří by způsobili Spasiteli něco takového.

Angelo Goretti držel své upracované ruce pevně zaklesnuté do sebe, mezi očima se mu vyryla ostrá vráska a bylo vidět, jak ho rozpaluje hněv.

„Nikdy, nikdy,“ dmlělo se stále na rtech malé Marietty. Ach, teď už věděla, že žádost těla je něco docela jiného, než jak si spolu s Anjelem mysleli. Těžko bylo i knězi, když té čisté duši měl vysvětlit podstatu tohoto hříchu. Stejně, když jen vzdáleně začala chápat, oč se jedná, odvrátila se s takovou rozhod-

ností, že se sám Pater Girolamo lekl její neobvyklé, prudké reakce. – Ne, ne, raději život ztratit, než Pána takhle urazit!

Teď už Marietta věděla, že růst ve ctnosti má větší cenu než celý svět se vším svým bohatstvím a že to znamená chránit se před hříchem, který je horší než smrt.

„Jdete-li do Cancy a pak trochu na jih,“ pokračoval pak Pater Girolamo, „pak přijdete do oblasti pontinských močálů. Běda tomu, kdo za noci ztratí správnou cestu a dostane se do bažin. Propadá se stále hlouběji, až se nakonec nad ním bezedné bahno uzavře. Tam není žádné záchraný. A stejně je tomu s hříchem nečistoty. Táhne toho, kdo se jí oddá, stále hlouběji do své špíny, a neudělá-li Boží milost zázrak, je ztracen pro tento život i pro věčnost.“

„Pro tento život i pro věčnost!“ chvějícím hlasem šeptala pro sebe Marietta a bledost jejího svěžího obličeje podtrhovala její myšlenky.

„Avšak není ani nutné zapadnout do bažiny, aby člověk zemřel. V horkých dnech je vidět nad pontinskými bažinami mlhavé výpary. Ze zahnívajících vod vystupuje jedovatý dech a nese nákazu horečky do kraje a často i smrt. Přesně tak je tomu s nečistou vášní. Člověk se musí vystříhat i toho nejmenějšího závanu hříchu, aby duše neonemocněla nebezpečnou horečkou a nakonec jí nepodlehla a nezemřela. Tak nesmíte na nic nečistého myslet, ani se dívat, ani o tom číst, ani takové řeči poslouchat, abyste

nikdy, vůbec nikdy nedělali něco, co by zbičovaného Spasitele znovu mučilo.“

Tolik vážnosti se zrcadlilo ve tváři dětí, když se vracely z této hodiny domů. Oba sourozenci nepromluvíli na celé dlouhé cestě skoro ani slovo. Až skoro před domem řekl Angelo:

„Nikdy, Marietto, nikdy! Rozumíš přece?”

„Nikdy,“ příkyvovala s úsměvem dívenka. Zapadající slunce jí nějak zvláštně rozjasnilo tvář.

Na počátku postní doby šla Marietta k první svatě zpovědi. Naprosto upřímně vyznala své malé chybičky, že nebyla soustředěná při modlitbě, že vždycky neposlechla rodiče na slovo, že někdy zlobila a hádala se se sourozenci a někdy i mlsala a několikrát neřekla úplnou pravdu. Ano, a jednou byla marnivá; a hluboce zahanbena si vzpomněla na to, jak se zhlížela v zrcadle v šatech malé komtesy. Z celého vyznání vanulo na krče tolik upřímné lítosti, že ho zalila vlna radosti.

„Mé dítě,“ začal mluvit pater Girolamo, když skončila, „dobrý Bůh božl nad tebou doposud podivuhodným způsobem a uchránil tě před těžkým hříchem. Teď je na tobě, abys své srdce střežila, aby zůstalo čisté a bez jakékoliv poskvny. Pros dobrého Boha denně o ochranu a miluj Pannu Marii. Pros ji hodně, hodně vroucně, aby ti pomáhala udržet čistotu srdce, neboť žádná dívka nemá krásnějšího šperku.“

Marietta přímo vyzařovala štěstí, když se vracela po boku svého bratra domů. Ten jí rozuměl nějak víc než jiný. Zbavil se také svých klukovských hříchů. Dívenka přetékala radostí, jako by jí dobrý Bůh sňal z duše velký balvan a ne jen několik v slunci viditelných zmiček prachu.

„Ta náchera! To je tak krásně, já... já...“ zmlkala ve výmluvném úsměvu.

Pokračování příště

Pokračování ze str. 7

jedná, je třeba pokládat za zázrak. «Rozhodnutí teologických poradců bylo pak potvrzeno 9. června 1974 kardinály na valném zasedání kongregace, kde je předkládal kardinál Luigi Traglia. Konečně 4. října 1974 je potvrdil Pavel VI.

Tolik tedy o celém příběhu. K tomu je třeba ještě dodat:

Kuchařka dala na začátku do hnce jen trochu koření. Ale po příchodu chudých, kteří tuto rýži jedli, stačila tato trocha koření, aby celá dávka rýže byla chutná. »Sv. Juan učelal věc lásky a postaral se i o koření,« mnila kuchařka Leandra.

30 giorni 3/1995

Překlad -lš-

Pastýřský list k začátku školního roku

Draží bratři a sestry, srdečně vás zdravím na začátku školního roku, který je v jistém smyslu i začátkem pastoračního roku v naší diecézi.

Vrcholem oslav Velkého jubilea bylo pro nás nové rozhodnutí pro Boha při velehradské pouti. V uskutečňování této volby Boha vidím náš program pro další pastorační rok. To není úkol jen pro kněze a katechety, ale pro každého z nás.

Jednotlivé akce plánuje Jubilejní kalendář do konce roku 2000. Řada z nich, když jste zakusili jejich užitek, by se měla opakovat v dalším roce a stát se tradicí, trvale patřit k našemu životu. Zvláště myslím na farní dny zaměřené na různé skupiny, nebo adorační dny a pobožnosti, slavné Boží Tělo... To je odkaz Jubilea, které nás vedlo k tajemství společenství v Nejvyšší Trojici a k Ježíši v Eucharistii, k věčnému úžasu víry i k jejímu sdílení.

Při bohoslužbě v olomoucké katedrále vyprávěl arcibiskup Kondrusiewicz z Moskvy řadu zkušeností. Mluvil například o farnosti, která byla více než 60 let bez kostela, bez kněze. Víru však předávali v rodinách rodiče. Jediné viditelné znamení církve byl hrob kněze, který zemřel někdy v minulém století. Nikdo ho osobně neznal. K jeho hrobu chodili vyznávat hříchy, prosit o duchovní rady či o požehnání sňatku. Když teprve po získání svobody mohl přijít do obce kněz, našel věřící společenství.

Řada našich farností taky nemá svého kněze, ale všude se konají bohoslužby a učejí svátosti. Některé farnosti se aktivně snaží kněze získat. Je to chvályhodné. Některé dokonce opravují kostel a fanu samy, aby se kněz mohl věnovat duchovní práci. Tak by to mělo být. Ale laici se nemohou nikdy zřeknout svého úkolu předávat víru. Kněz ve farnosti povzbuzuje,

vede, vyučuje, pomáhá, ale předávání víry je především úkolem rodiny.

Je velkým darem dítěti, když se narodí jako chtěné a milované, když vyrůstá v prostředí víry a zakouší bezpečí pevné rodiny počítající s ochranou Boží, kde je modlitba každodenním samozřejmým rozhovorem s Bohem, kde každému záleží na tom, aby se Bohu líbil, kde se těší na slavení neděle, kde se počítá s věčností a touží po nebi, kde jsou sice i chyby a hříchy, ale projevuje se i pokání, odpuštění a milosrdenství.

Bez tohoto zázemí ani dobrá práce kněží a katechetů nepřináší velké plody. Především skrze lásku matky dítě chápe Boží péči, něhu a milosrdenství. Skrze pevnou dobrotu otce objeví dítě Boží moc a věnost. Skrze živou lásku rodiny najde cestu ke společenství církve i k nejhlubšímu tajemství křesťanské víry – společenství Trojice v jediném Bohu. Konkrétní postoje rodičů vytvářejí v dítěti vzorec pro vlastní rozhodování a vybudování stupnice hodnot.

Proto zvu k úzké spolupráci v příštím roce především vás, rodiče, a všechny, kteří žijete v rodinách. *Vezměte vážně svou odpovědnost za šťastnou budoucnost svých dětí.* Sami se zajímejte o možnosti výuky náboženství a navažte kontakty s kněžími a katechety.

Za důležitou pomůcku k životu z víry považují společenství rodin. Navštivte přátele, pozvěte známé rodiny a vyměňte si zkušenosti vašeho života z víry a taky s předáváním víry. Překonejte ostych. Víra je ze slyšení, říká Písmo. Budete-li mlčet, těžko víru předáte. Možná narazíte na otázky, k nimž nemáte odpovědi. Pokuste se je najít v katechismu, nebo pozvěte kněze či katechetu. Diecézní centrum pro rodinu je taky připravené vám posloužit. Všimě-

te si i rodin z vašeho okolí. Možná právě vás vybral Bůh k tomu, abyste jim přinesli víru. Zvláště si všimněte spolužáků vašich dětí. Mohli by chodit do náboženství spolu. Zvěte jejich rodiny na bohoslužby i na akce připravené vaší farností.

A to je úkol pro všechny. Některé farnosti pořádají nejen veřejné náboženské slavnosti a pobožnosti, ale i farní dny nebo dny dětí, rodin, starých a nemocných, či společné výlety, rekreace a koncerty, či sportovní odpoledne. Farnosti, které jsou příliš malé pro takové akce, se spojují s okolními. Příprava takových akcí by měla být vedena pastorační radou farnosti, která je v každé farnosti, co si dělá právo na svého kněze. S radou spolupracuje co nejvíce farníků. Mnoho užitku vyrůstá i ze spolupráce rodičů a katechetů.

Nejde jen o akce pro akce. Akce bez víry nemají cenu. Nejprve musí být v srdci živá víra, která žasne před Bohem a touží odpovídat. Ta se pak rozrůstá tak, že nemůže zůstat uzavřená v srdci. Musí se projevit veřejně a zapalovat jiné. Tím pak zase sama roste, upevňuje se a přináší radost.

V diecézi máme dobré církevní školy a je třeba je podporovat. Jsem vděčný za jejich průkopnickou práci. Mysleme

na ně zvláště o svátku svaté Ludmily, kdy slavíme den církevních škol. Většina našich dětí však navštěvuje veřejné školy. Mnohé z nich mají dobrého ducha, ale některé mají stále ducha ateistického režimu, nevychovávaly celého člověka a nekladou základy zdravé etiky, kterou děti nutně potřebují, mají-li dostát v dnešním složitém světě. I do těchto škol je třeba vnést víru. Poklad víry ovšem mohou vnášet do škol jen ti, kdo víru mají. Proto znovu prosím věřící naší diecéze, aby využili možnosti školského zákona a zapojili se aktivně do školských rad. Diecézní centrum pro školy vám nabízí svou pomoc.

Vstup do třetího tisíciletí bude plný naděje, když Bůh, jemuž jsme se rozhodli znovu dát první místo ve svém životě, bude našim vůdcem a když se mu dáme k dispozici, aby v nás a skrze nás budoval v našem světě své království pravdy, spravedlnosti, lásky a pokoje. Snažme se tedy ve svých rozhodováních jednoznačně dávat přednost Bohu, rozvíme svůj vztah k Ježíši v Eucharistii a budíme společenství církve svědectvím víry a jejím předáváním, aktivním apoštolátem.

S vděčností za vaše zapojení a s přáním skutečné radosti z Boha, který je naší silou, každému z vás ze srdce žehná

arcibiskup Jan

V pátek 6. října 2000 bude z Portugalska do Říma dopravena letadlem socha Panny Marie Fatimské. Z letiště Fiumicino bude ihned převezena do soukromé kaple Jana Pavla II., kde zůstane po celou noc.

V sobotu 7. října bude nejdříve vystavena v bazilice sv. Petra a pak bude umístěna na náměstí před bazilikou.

Před touto sochou zasvětil Jan Pavel II.

8. října Církev a svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie pro nové tisíciletí, a to za přítomnosti všech biskupů, kteří jsou zváni do Říma na Jubileum biskupů u příležitosti 10. řádného shromáždění biskupského synodu.

Podle Radio Vaticana

Dominus Iesus

Prohlášení Kongregace pro nauku víry o jedinečnosti a spasitelské univerzalitě Ježíše Krista a Církve

ÚVOD

1. Dříve než Ježíš Kristus vystoupil na nebesa, dal svým učedníkům za úkol, aby celému světu hlásali evangelium a křtili všechny národy: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření! Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen* (Mk 16, 15-16). *Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získávejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.* (Mt 28, 18-20; srov. také Lk 24, 46-48; Jan 17, 18; 20-21; Sk 1, 8)

Univerzální poslání Církve odpovídá příkazu Ježíše Krista a uskutečňuje se v průběhu staletí tím, že se celému lidstvu hlásá Boží tajemství Otce, Syna i Ducha svatého spolu s tajemstvím vtělení Božího Syna jakožto události spásy. To jsou podstatné části křesťanského vyznání víry: »Věříme v jednoho Boha, všemohoucího Otce, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného. I v Ježíše Krista, jednorozného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky: Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něhož všechno je stvořeno. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Byl pro nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta byl umučen a pohřben. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma. Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce. A znovu přijde ve slávě soudit živé i mrtvé a jeho království

nebude konce. Věříme v Ducha svatého, Pána a dárce života, který z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků. Věříme v jednu svatou, katolickou, apoštolskou církev. Vyznáváme jeden křest na odpuštění hříchů. Očekáváme vzkříšení mrtvých a život budoucího věku⁽¹⁾.«

Po všechna staletí Církve věrně hlásala a dosvědčovala Ježíšovo evangelium. Na konci druhého tisíciletí je však toto poslání ještě daleko od svého naplnění⁽²⁾. Proto je dnes více než kdy jindy aktuální volání svatého Pavla o misijním úkolu každého pokřtěného: *Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych nehlásal!* (1 Kor 9, 16) To vysvětluje zvláštní pozornost, jakou učitelský úřad věnoval zdůvodnění a podpoře církevního evangelizačního poslání především ve vztahu k náboženským tradicím světa⁽³⁾.

Se zřetelem na hodnoty, které tyto tradice dosvědčují a nabízejí lidstvu, stojí v koncilním prohlášení o vztahu katolické církve k nekřesťanským náboženstvím otevřeně a pozitivně: »katolická církev neodmítá nic, co je v těchto náboženstvích pravdivé a svaté. S upřímnou vážností se dívá na jejich způsob jednání a života, pravidla a nauky. Ačkoliv se v mnohém rozcházejí s tím, co ona věří a k věření předkládá, přece jsou nezřídka odrazem Pravdy, která osvětluje všechny lidi.«⁽⁴⁾ Jako pokračování v této linii při úkolu Církve hlásat Ježíše Krista, který je *Cesta, Pravda a Život* (Jan 14, 6), je dnes rozvíjen nezabývaný dialog, který zajisté *missio ad gentes* nenahrazuje, nýbrž doprovází vzhledem

k onomu tajemství jednoty, z kterého vyplývá, »že všichni vykoupení lidé, jakkoliv rozličným způsobem, mají účast na stejném tajemství vykoupení v Ježíši Kristu skrze Ducha svatého«⁽⁵⁾. Tento dialog, který patří k evangelizačnímu úkolu Církve⁽⁶⁾, vede k postoji pochopení a ke vztahu vzájemného poznávání a vzájemného obohacování, a to v poslušnosti vůči Pravdě a v respektování svobody.⁽⁷⁾

3. Praxe a teoretické prohlubování dialogu mezi křesťanskou vírou a jinými náboženskými tradicemi předkládá nové otázky, k nimž se pokoušíme přistupovat, když se navrhuje nové cesty zkoumání, rozvíjejí se návrhy a podněcují obsahové náměty, které vyžadují pečlivý způsob rozlišování. Předkládané prohlášení by mělo pomoci biskupům, teologům a všem katolickým věřícím znovu připomenout jednotlivé neopomenutelné naukové obsahy k této problematice a má pomoci teologickému badání nacházet řešení, která jsou v souladu s pokladem víry a odpovídají na kulturní potřeby naší doby.

Použitá řeč Prohlášení odpovídá jejímu cílovému zaměření. To nespočívá v tom, organickým způsobem probrat problematiku jedinečnosti a spasitelské univerzality Ježíše Krista a Církve, nebo předložit řešení otázek, o kterých teologové svobodně diskutují. Prohlášení chce spíše znovu předložit nauku katolické víry k této problematice a současně se zmínit o některých zásadních problémech, které zůstávají otevřené pro další prohloubení, a odmítnout chybné a dvojznačné pozice. Z tohoto důvodu sahá Prohlášení znovu k nauce, která byla předložena v dřívějších dokumentech, a je jeho záměrem zobrazit ony pravdy, které patří k pokladu víry Církve.

4. Trvalé misijní hlásání Církve je dnes ohrožováno relativistickými teoriemi, které chtějí ospravedlnit náboženský

pluralismus nejen de facto, ale i de iure (nebo principiálně). V důsledku toho jsou pokládány za překonané pravdy, jako například definitivní a úplný charakter zjevení Ježíše Krista, povaha křesťanské víry ve vztahu k vnitřnímu přesvědčení v jiných náboženstvích, inspirace knih Písma svatého, osobní jednota mezi věčným Slovem a Ježíšem z Nazareta, jednota řádu spásy a vtěleného Slova a Ducha svatého, jedinečnost a spasitelská univerzalita Ježíše Krista, univerzální spasitelské prostřednictví Církve, neoddělitelnost – i když odlišnost – Božího království a Církve, subsistence jediné Kristovy Církve v katolické církvi.

Kořeny těchto názorů je třeba hledat v některých předpokladech jak filozofické, tak i teologické povahy, které jsou v rozporu s chápáním a přijímáním zjevené pravdy. Některé z nich jsou: přesvědčení, že božská pravda je neuchopitelná a nevyslovitelná, dokonce ani skrze křesťanské zjevení; relativistický postoj vůči pravdě, jako by to, co je pro jednoho pravda, pro druhého pravdou nebylo; radikální protiklad, který existuje mezi logickým způsobem myšlení na Západě a symbolickým způsobem myšlení Východu; subjektivismus těch, kteří pokládají rozum za jediný pramen poznání, a tak se stávají neschopnými »obrátit pohled vzhůru, aby se vyhnuli riziku, že dospějí k pravdě bytí«⁽⁸⁾; obtíž pochopit a přijmout, že v dějinách existují konečné a eschatologické události; metafyzické vyprázdnění události vtělení věčného Logos v čase, které je redukováno na pouhé zjevení Boha v dějinách; eklekticismus těch, kteří do teologického badání přijímají ideje pocházející z rozličných filozofických a náboženských proudů, aniž by se starali o jejich logiku a systematické vztahy, jakož i o jejich slučitelnost s křesťanskou pravdou; konečně tenden-

ce číst a vysvětlovat Písmo svaté bez zřetel na tradici a učitelský úřad Církve.

Na základě těchto předpokladů, které vystupují v různých obměnách tu jako tvrzení, tu jako hypotézy, jsou vypracovávány teologické návrhy, ve kterých křesťanské zjevení a mystérium Ježíše Krista a Církve ztrácejí svůj charakter absolutní a univerzální pravdy spásy, nebo přinejmenším jsou postiženy stínem pochybnosti a nejistoty.

I. ÚPLNOST A KONEČNÁ PLATNOST ZJEVENÍ JEŽÍŠE KRISTA

5. Abychom této relativistické mentalitě, která se stále více šíří, odporovali, musíme především zdůraznit konečný a úplný charakter zjevení Ježíše Krista. Je třeba totiž pevně věřit, že v mystériu Ježíše Krista, vtěleného Syna Božího, který je *Cesta, Pravda a Život* (Jan 14,6), je zjevena plnost Boží pravdy. *Nikdo nezná Syna, jenom Otce, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, kam to chce Syn zjevit* (Mt 11,27). *Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozenný Bůh, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podal zprávu* (Jan 1,18). *V něm totiž přebývá plnost božství a vy jste v něm dosáhli plnosti* (Kol 2,9-10).

Ve věrnosti k Božímu slovu učí 2. vatikánský koncil: »Avšak nejhlubší pravda, která se odhaluje tímto zjevením o Bohu i o spáse člověka, nám září v Kristu, který je prostředníkem a zároveň plností celého zjevení.«⁽⁹⁾ Ještě více se dále zdůrazňuje: »Ježíš Kristus, vtělené Slovo, „člověk k lidem poslaný“, *mluví slova Boží* (Jan 3,34) a *dovršuje dílo spásy*, které mu Otec uložil vykonat (srov. Jan 5,36; 14,7). *Kdo vidí jeho, vidí Otce* (srov. Jan 14,9). On tedy celou svou přítomností a tím, jak se projevuje slovy a skutky, znamením a záznaky, především však svou smrtí a svým slavným zmrtvýchvstáním a nakonec seslá-

ním Ducha pravdy, zjevení naplňuje, dovršuje a božským svědectvím potvrzuje, nikdy nepomíne a nemůžeme už očekávat nové veřejné zjevení před slavným příchodem našeho Pána Ježíše Krista (srov. 1 Tim 6,14; Tit 2,13).«⁽¹⁰⁾

Encyklika *Redemptoris missio* zdůrazňuje, že Církev má za úkol hlásat evangelium v plnosti pravdy: »V tomto definitivním slově svého zjevení dal se Bůh světu v nejpřímější šíři poznat: sdělil lidstvu, *kdo je*. A toto konečné sebezjevení Boha je nejhlubším důvodem, proč je Církev svou povahou misijní. Nesmí přestávat hlásat evangelium, tj. plnost pravdy, kterou nám Bůh sám o sobě dal poznat.«⁽¹¹⁾ *Jediné zjevení Ježíše Krista »přináší do našich dějin univerzální a poslední pravdu, která vybízí lidský rozum k tomu, aby nikdy nezůstával stát«*⁽¹²⁾.

6. V protikladu k víře Církve stojí tedy názor, že zjevení Ježíše Krista je omezené, neúplné, nedokonalé a komplementární k těm, která jsou v jiných náboženstvích. Nejhlubší důvod tohoto názoru spočívá v tvrzení, že pravda o Bohu ve své globalitě a úplnosti nemůžeme být postižena a hlášána žádným historickým náboženstvím, tedy ani křesťanstvím, a dokonce ani Ježíšem Kristem.

Toto pojetí radikálně odporuje výchozím výpovědím víry, podle kterých je Ježíš Kristus jako Boží mystérium spásy zcela v plnosti zjeven. Slova a skutky a celá historická událost Ježíše Krista, i když jsou jako lidské skutečnosti omezené, mají za svůj základní pramen božskou osobu vtěleného Slova, »pravého Boha a pravého člověka«⁽¹³⁾, a obsahují v sobě konečné a úplné zjevení Boží spásné cesty, i když hloubka božského mystéria zůstává sama v sobě transcendentní a nevyčerpitelná. Pravda o Bohu není tím, že je vyslovena v lidské řeči, ani vyloučena, ani omezena. Zůstává spíše jedinečnou, celou a úpl-

nou, neboť ten, *kdo mluví a jedná, je vtělené Boží Slovo*. Z tohoto důvodu vyžaduje víra vyznání, že vtělené Slovo v celém svém mystériu, které sahá od vtělení až po oslavení, je reálným základem a pramenem, i když za spoluúčasti Otce, a naplněním celého spásného

Božího zjevení lidstvu⁽¹⁴⁾ a že Duch svatý, Duch Kristův, učí apoštoly a skrze ně Církev všech dob této *plné pravdě* (Jan 16,13).

Pokračování příště

Poznámky:

- (1) Cařihradské vyznání víry DH 150.
- (2) Jan Pavel II.: *Redemptoris missio* 1.
- (3) Srov. *Ad gentes, Nostra aetate, Evangelii nuntiandi, Redemptoris missio*.
- (4) *Nostra aetate*, 2.
- (5) Papežská rada pro mezináboženský dialog a Kongregace pro evangelizaci národů: *Dialog*

a hlásání, 29; srov. *Gaudium et spes*, 22.

- (6) *Redemptoris missio* 55.
- (7) *Dialog a hlásání*, 9.
- (8) Jan Pavel II. *Fides et ratio*, 5.
- (9) *Dei verbum*, 2.
- (10) *Tamtéž* 4.
- (11) *Redemptoris missio*, 5.
- (12) *Fides et ratio*, 14.
- (13) *Vyznání víry z Chalcedonu, Atanasův Alex.: De Incarnatione*, 54.
- (14) *Dei verbum*, 4.

„...aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)
„Udělejte všechno, co vám řekne.“ (Jan 2,5)

Milí věřící!

Prosíme, pomozte nám dokončit stavbu kostela Panny Marie, Matky jednoty křesťanů v Távikovicích. I když se s pomocí Boží a příspěvím štědrých věřících a sympatizujících lidí hodně vykonalo, stále ještě zbývá mnoho udělat. Mají se zbudovat podlahy včetně dlažby, oltář, svatostánek, lavice, ambon, sedes, dveře, varhany, obrazy, nátery, nábytek sakristie, plynové topení, přípojka vody, elektřiny, osvětlení, zábradlí, terénní úpravy a další vybavení. Dokončení bude velmi náročné, bude představovat částku více než dva miliony korun. Lze říci, že bez pomoci Boží, Panny Marie a vaší obětavosti – blízkých i vzdálených – bychom nemohli pokračovat. Prosíme vás o podporu této stavby až do úplného dokončení.

Děkujeme všem, kteří pomáhají modlitbou, vlastní prací a peněžními dary. Za každý dar jsme vděční. Za dárce a dobrodince je sloužena každý měsíc mše svatá ve farním kostele v Běhařovicích.

Příspěvky je možné zasílat na adresu: P. Josef Fiala, ŘK farnost, Běhařovice 35, 671 39, nebo na účet u ČS a. s. Znojmo číslo 1580356349/0800, KS 0379, variabilní symbol 192503.

Rádi pošleme předtištěné složenky, když o ně napíšete, případně zavoláte. Číslo telefonu farnosti Běhařovice je 0624 252 212.

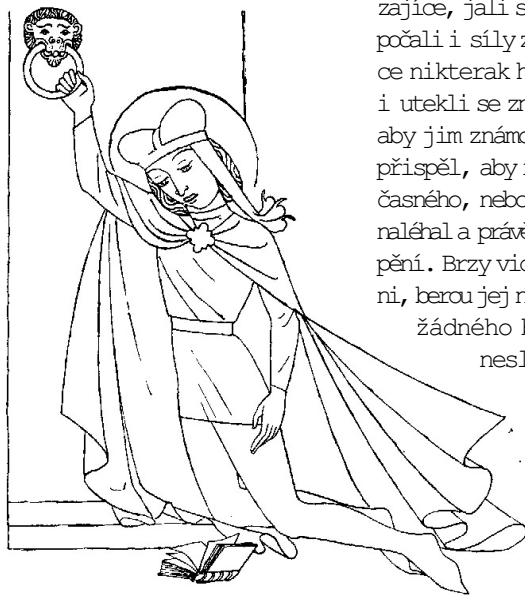
Život a umučení svatého Václava a jeho báby svaté Ludmily

Podle sepsání Kristiánova – osmá kapitola

Krev blaženého mučedníka, od bezbožníků bezbožně prolitá, jež se rozstříkla po zemi a po zdech, smývána byla vodou a stírána. Ale na druhý den ti, kteří ji předešlého dne smývali, vrátivše se, shledali zdi i zemi krví nasáklé, jako by se jich vodou ani nebyli dotkli. I spěchají znovu krev utírat. A to i do třetice učinivše, viděli, že zase nic nepočítali, i ustali. Ale též vražedné svatého mučedníka ani po smrti nechtějíce šetřit tcho, jehož až k smrti byli stáli, divě se ženou na hrad pražský a všechny přátele jeho, kteří, jak věříme, jsou dobří, k dobrému přilnuli, rozličnou a ukrutnou smrtí zahubili a děti jejich za živa v hloubi řeky Vltavy utopili. A poněvadž podíl s ním přijali v utrpení, věříme, že účastni se stali i slávy, a ačkoliv my nehodní jejich počtu ani jmen pro množství jejich neznáme, přece věříme, že Bůh je vpravdě zná a že je vyvolil. Bylť shromáždil muž svatý ještě za svého života nemálo kleriků a služebníků Božích, a ty pronásledovatelé svatého mučedníka tak stáli, že stěží který z nich zůstal ve vlasti, abychom v tom vpravdě poznali splnění toho, co, jak víme, o Pánu zvláště bylo předpověděno: »Bijte pastýře, a rozprchnou se ovce stáda.« Než aj, když přicházím k vypravování o tom, jak veliký hněv a pomsta Páně vzplály proti nepřítelům, jest mi hlásati moc a divy Boha, který vždy jako nejspravedlivější mstitel se zjevuje, aby jakožto věrný příslibitel vyplnil, což byl kdysi připověděl: »Vš jest pomsta,« pravil, »a já odplatím.« Neboť ti, kteří s ukrutnou myslí proti svatému Božímu povstali nebo kteří pouhým souhlasem se stali účastni hrozného toho zločinu, zčásti od zlých duchů jsou zmítáni, po místech pustých se

rozprchli a bídou a zaslouženou smrtí byvše ztrestáni, již se neukázali, zčásti vyprahlí a suší až do smrti zůstali. Někteří pak z nich, řihavě štekající jak psi a skřípající zuby, umřeli a všecek jejich rod byl, abych tak řekl, z kořene vyhlazen. A zbyli-li kteří, vlastníma rukama si dobývají živobytí.

Tělo blaženého mučedníka odpočívalo pohřbeno po tři léta v chrámě svatých Kosmy a Damiana. Později však bylo zjeveno některým služebníkům Božím, aby téhož služebníka Božího z místa, kdež byl pochován, přenesli do baziliky svatého Víta mučedníka, kterou na sídelním hradě pražském z vůle Boží od základů vystavěl a církevními okrasami znamenitě vystrojil a ve které prý jednou, když se stavěla, procházející se prohodil tento verš žalmistův: »Toto odpočinutí mé na věky věkův.« A to k chvále a slávě svého jména a na rozhlášení zásluh blaženého muže milostivý Pán ráčil způsobiti, aby se nad slunce jasněji ukázalo všem národům, že Bůh všemohoucí národu českému, již nějaký čas k němu obrácenému, velikého svou dobrotou připravil patrona, jakož dosvědčuje Písmo, že v každém národě, kdož se ho bojí a koná spravedlnost, příjemný jest jemu, a že kde se rozhojnili hříšci, více se rozhojnili i milost. Oznameno to bylo onomu bratrovrahu, a poněvadž pláštěm křesťanského vojenství se přikrýval, nemoha odolati velikým skutkům Božím, jat byl přece, ač pozdě, podivem. I poslal tama ponučil tělo svaté přenést v noci, s tou podmínkou, nebudou-li svaté údy uloženy v novou hrobku do svítání, všichni, kterým to bylo poručeno, bez váhání že budou mečem utraceni. I přišli v noci a vzali přesvaté tělo a naloživše

je na vůz, jeli, až přijeli k potůčku, jenž slove Rokytnice. A ejhle, voda byla tak vystoupila, že i přes břehy se valíc, všechny lučiny zaplavila a těm, kteří svaté tělo přivázeli, nezbyvalo naděje kromě smrti. Ale když v také tísně byli, přišlo jim na mysl prosit samého blaženého Václava, aby se nad nimi smiloval; neboť již předtím mučedník přemoha zjevenými ráčil dáti na srozuměnou, že si přeje býti přenesen. I řekl: »Ó blažený mučedníku, protože s nábožnou myslí jsme dbali tvého příkazu, nyní všickni jsme vydáni trestu vražedným mečem.« A zároveň pracují, aby jaký taký most postavili. A co to dělají, ohlédnou se a uří náhle sebe i vůz s tělem vzácného mučedníka na tom břehu řeky, kam směřovali. To vidouce, služkové svatého mučedníka mohutným hlasem a celým srdcem velebí Boha i světce svého, který služebníky své z takové nesnáze tak mocnou silou vysvobodil. Takto laskavost Páně, takto zásluha služebníka jeho zázrakem se ukázala, takto sláva Boží a takto moc mučedníka byla dosvědčena, když tělo jeho důstojným přenesením bylo uctěno i pohřbení nosiči takovým divem byli vysvobozeni.

Pospíchající pak dále k řece Vltavě a most prolomený nalé-

zajíce, jali se bédovati. Nadto počali i síly ztráceti, nemohouce nikterak ho pozdvihnouti, i utekli se znovu k modlitbám, aby jim známou svou dobrotou přispěl, aby nepozbyli života časného, neboť rozkaz knížete naléhal a právě bylo jitřní kuropení. Brzy vidouce se vyslyšeni, berou jej na ramena a jako by žádného břemene nebyli nesli, přes zlámaný most bez nesnáze s radostí se dostali. I přišli tedy beze vší překážky neb závady na místo, které sobě světec byl

kdysi připravil. A rozžehše světlo a patřice, uřezali tělo jeho porušeno a všechny rány jeho zhojeny, kromě té jediné, kterou mu byl do hlavy zasadil bratr jeho přeukrutný. Ta totiž, ač byla také zhojena, od ostatních se přece lišila, jsouc potažena jakousi bílou mázdou, ale když ji omyli, ukázala se podobnou ostatním.

V té chvíli byl prý mezi ostatními původci jeho pohřbení jistý klerik ctného života, který s tím světlem, dokud světla tohoto života požíval, byl spjat nejvěrnějším přátelstvím. Ten obťkaje se úd za údem těla přesvatého, proudem slz máje oči zalitý, vložil ruku světlovu v ruku svoji a zlehka dmatává nehty, učitel, že se jeden viklá. I praví s pláčem k soudruhům: »Běda nám, hříšníkům, neboť viděti, že toto přesvaté tělo je velmi blízké rozkladu. Hle, již nehty povolují.« Ostatní však ho kárali, říká: »Proč, bratře, tak mluvíš a bystrým rozumem neprohlédáš, že pro odánost, s jakou jsi ho miloval, chce ti poskytnouti částky svého těla?« Tu on bije se pěstí v prsa: »Právě,« dí, »právě; domnívám se sám, že tomu tak bude.« A uchopiv znovu přesvatou ruku, dotkl se znovu nehtu; leč shledal, že tak pevně tkví v prstě, jako by ani známky viklání se na něm nebylo ukázalo.

Také ucho jeho, jež bylo nadobro mečem utáto a od sestry jeho podle jeho zjevení bylo nalezeno, našli přirostlé na své místo a úplně zhojené. Byla pak ona ctná paní, sestra blaženého mučedníka, jménem Příby-slava, již od kolébky naučena Kristu Pánu sloužití podle učení Evangelia bez úhony. A když ji Pán byl zprostil jha manželského, všechna se oddala službě Boží, prahnoucím duchem žíznic po tom, aby v posvátný závoj byla zahalena, a dnem i nocí bez ustání na modlitbách, bděních a postech trvajíc. K ní to u vidění přistoupil blažený Václav a pravil: »Pronásledovatelé mi utáli ucho a obsavad leží mezi strannem stojícím u kostela a zdí téhož chrámu od té chvíle, co bylo utáto.«

Na toto zjevení ctná paní vytrhnuvši se ze spánku a vyhledavši to místo u kostela, našla tam poklad přesvatého jeho ucha a s uctivostí a radostí velikou jej zdvihnuvši a Bhu všemohoucímu děkujíc, šla k hrobuce bratra a pána svého a mučedníka, s několika nejvěmějšími ji u velké uctivosti otevřela, ucho tam vložila a pečlivě ji zavřela. A po přenesení jeho ctných ostatků tak neponušené a k tělu přirostlé je našli, jak jsme prve pověděli, jako by se ho meč nikdy nebyl ani dotkl.

Shromáždívše se tedy, co se jejich jen mohlo sejtí, krěž i lid, s hymnami a písněmi uložili svaté tělo v rakev a pochovali v bazilice svatého Víta mučedníka, kdež z milosti Páně pro zásluhy svatého mučedníka Václava se děje mnoho a nescíslných zázraků k chvále a slávě jména Krista Pána našeho. Slaví pak se přenesení jeho 4. března. Tak dopřál Pán náš Ježíš Kristus, jenž s Otcem a Duchem svatým živ jest a králuje na věky věkův.

Podle vydání z roku 1941
v nakladatelství Vyšehrad
Z latiny přeložil
Dr. Antonín Stříž

Kristus – naše Spravedlnost a prvotina nového stvoření

3. svědectví mladých z vigilie SDM v Tor Vergata (Itálie-USA)

Svatý otče, jmenuji se Stefania. Před čtyřmi roky mi napsal jeden můj vrstevník, zavřený v cele smrti, který hledal přátelství a pomoc. Již delší dobu jsem se spolu s několika přáteli zajímala o odložení výkonu trestu smrti. Ale tento dopis žádal více: uskutečnit návštěvu. Rozhodla jsem se pro ni, a tak jsem poznala i další odsouzené, jejichž jména vám, Svatý otče, nejsou neznámá. Vždyť pro některé z nich jste žádal o milost.

Chtěla bych říci, že ode všech přichází naléhavá prosba: ne být sami, být milováni, a to i tehdy, když oni zraňují nebo jsou zraňováni. Uvnitř cely smrti není přátelství jen jednou z možných variant, ale nosným sloupem, je životem. »Já tě potřebuji,« řekl mi 26letý Dominik, odsouzený v osmnácti letech, »nejdůležitější věcí je přátelství.«

Častokrát v zoufalém očekávání náznaku naděje se otevře tajemný dialog s Bohem. John Michael mě ve svých dopisech prosil, abych se za něho modlila: »Jestliže mi Bůh odpustí, budu nejšťastnějším člověkem na zemi... Jsem v rukou Božích, a to je to nejlepší.«

Navštívila jsem ho, setkali jsme se ve velkém sále plném převážně starších žen, které hovořily se svými uvězněnými dětmi. Mohou se na sebe pouze dívat, ale ne se dotýkat. John Michael mi vyprávěl o svém boji o zachování lidské důstojnosti, o ponížení, které zakusil. Svěřil se mi, že si deset let nemohl s nikým tak dlouho popovídat jako se mnou. Řekl mi: »Bůh mi požehnal, protože jsem měl přátele, jako jsi ty, a mohl jsem s nimi žít sedmáct let, i když na takovém místě, jako je toto.«

Další odsouzený k trestu smrti je Joe Trevino, který byl

popraven 18. srpna 1999, tedy před rokem, ve svých 37 letech. Toto je jeho poslední dopis, který mi napsal: »Má drahá přítelkyně, když dostaneš tento dopis, nebudu už mezi živými, ale je to O. K., protože půjdu do lepších míst, jak mi Bůh potvrdil, proto tě prosím, abys nebyla smutná. Raduj se však ze skutečnosti, že budu s naším nebeským Otcem, kde žádná bolest ani utrpení neexistuje. Jsem přešťastný, že jsem byl obdarován přátelstvími, která mě doprovázela na mé cestě k nebi. Byla jsi ke mě laskavá, byla jsi dobrou přítelkyní a naše stezky se musely potkat, abych já mohl duchovně růst... Vyprávěl jsem ti o dalších odsouzených na smrt v naději, že také jim najdeš

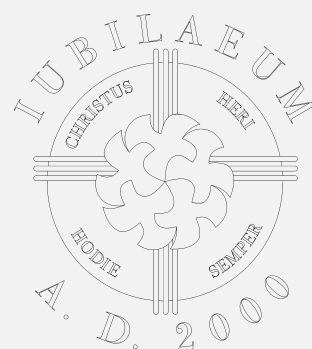
přátele, kteří by jim mohli napsat. Nevím, co jiného bych ti měl napsat, kromě toho, že tě uvidím brzo, nebo doufám, že ne tak brzo. Potkáme se tváří v tvář. Můžeš s tím počítat. Čao!«

Svatý otče, v těchto rozhovorech jsem se snažila najít slova, která by dokázala poskytnout útěchu a naději. Mezi odsouzenými jsem našla touhu po přátelství, po usmíření, po odpuštění pro sebe i pro druhé, důvěru v Ježíšovo milosrdenství, přesvědčení, že Bůh zná srdce každého člověka. Svatý otče, my mladí jsme přesvědčeni, že zlo se neváže na smrt a že každému člověku musí být nabídnuta možnost odpuštění. Jsme vám vděční za neustálou podporu, která potrvá až do doby, kdy každá nenávist pomine a na celém světě bude trest smrti zrušen.

Překlad – LŠ

KALENDÁŘ VELKÉHO JUBILEA NA MĚSÍC ŘÍJEN

- 1. října, neděle – 26. neděle v mezidobí** – svátek Ochrany Matky Boží, bazilika P. Marie sopra Minerva, liturgie v byzantském ritu
- 3. října, úterý** – Den židovsko-křesťanského dialogu
- 7. října, sobota** – parátka Panny Marie Řízenkové, oslava sv. růžence a průvod s pochodněmi
- 8. října, neděle – 27. neděle během roku**, bazilika sv. Petra, mše sv., jubileum biskupů u příležitosti 10. řádného shromáždění biskupského synodu, akt zasvěcení nového tisíciletí ochraně Matky Boží
- 14.-15. října, sobota – neděle** – III. setkání Svatého otce s rodinami
- 15. října, neděle** – náměstí sv. Petra, mše svatá, slavení svátosti manželství, jubileum rodin
- 20.-22. října, čtvrtek – neděle** – Mezinárodní misiologický kongres
- 21. října, sobota** – bazilika Santa Maria Maggiore, slavení sv. růžence
- 22. října, neděle** – bazilika sv. Petra, mše svatá, Světový den misí
- 28. října, sobota** – bazilika Santa Maria Maggiore, slavení sv. růžence
- 29. října, neděle** – 30. neděle v mezidobí, olympijský stadión, mše svatá, Jubileum sportovců
- 31. října, úterý** – vigilie Věch svatých, bazilika sv. Petra, slavení prvních nešpor

Tělo P. Martina Středy

V kryptě brněnského jezuitského kostela odpočívá ctihodný služebník Boží P. Martin Středa. V prosklené rakvi je vidět jeho tělo, které je i po 350 letech téměř neporušené. Tvář ještě úplně neztratila rysy, které se nám zachovaly na dobových portrétech. V takovém stavu nezůstal žádný jiný pohřbený v této hrobce, ani v nedaleké známé kryptě kapucínů, kterou si denně prohlížejí desítky turistů. P. Martin Středa se kypodivu turistickou atrakcí nestal, ačkoli není žádný problém jezuitskou hrobku navštívit, a jistě je to dobře. Odpočívá skutečně v pokoji, jen dočas vnušen soukromou modlitbou jednotlivých návštěvníků. O vyslyšení jeho přímlyvy svědčí několik děkovných tabulek poblíž rakve.

Tělo P. Martina Středy se tedy poněkud vymyká obvyklému řádu věcí. Neodvažuji se přímo tvrdit, že jde o zázrak; nemám k tomu dostatek informací a nevím, jestli náhodou neexistuje nějaké přirozené vysvětlení; zatím jsem žádné uspokojujivé neslyšel. Ale i kdyby to zázrak byl, obávám se, že by to mnoho lidí neuznalo, přestože by se mohl každý na vlastní oči přesvědčit. Mnoho lidí by chodilo kolem světoova těla stejně nevšímavě či stejně zatvrzele jako farizeové a zákoníci kolem Kristových podivuhodných skutků. Tělo P. Martina Středy může zatím působit jako určitá nápověd: kdo věří, že Bůh může do obvyklého řádu věcí zasáhnout, zde bývá povzbuzen. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, ve kterém se tato krypta nachází, byl postaven za Středova života a od těch časů se stavebně téměř nezměnil. S trochou historické licence by se dalo říci, že tělo P. Martina Středy patří k jeho základním kamenům: byl zde nejprve novicem, pak rektorem koleje a 26. srpna 1649 tu zemřel. Tady prožíval obléhání Brna švédskými vojsky a obráncům města dával příklad modlitby a naděje. Tady vzhlížel ke krásnému mariánskému obrazu, který poslal brněnským jezuitům generál řádu sv. František Borgiáš. A když teď odpočívá v kryptě pod hlavním oltářem, jako by se stal relikvií, která se dřív povinně vkládala do každého oltáře. Jako by se i na tohoto Božího služebníka vztahovala slova, která říkal kněz ve starém mešním obřadu po políbení oltáře: „...pro zásluhy tvých svatých, jejichž ostatky jsou zde uloženy...“ Vždyť i zásluhou P. Martina Středy byla zpevněna půda, po které chodí dnešní generace křesťanů.

První polovina 17. století, kdy P. Martin Středa prožíval svůj aktivní věk, nebyla doba nijak slavná a šťastná. Průbíhala třicetiletá válka; české země postupně ovládaly různé mocnosti a jezuité na to dopláceli podle situace. P. Martin Středa zažil se svým řádem dvojí vyhnání: roku 1618 od českých protestantských stavů (ano, přesně od těch, jejichž porážka na Bílé hoře se dodnes prezentuje jako národní tragédie) a roku 1631 od Sasů, kteří k nám přijeli podpořit české protestanty vojensky. Pak tu bylo už vzpomenuuté obléhání Brna od Švédů. I když se věci nakonec pokaždě obrátily příznivým směrem, není v životě P. Martina Středy doloženo, že by se za utpěná příkoří nějak mstil. Spíš je snášel trpělivě v duchu Kristových slov: „Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného.“ Takový postoj nebyl tehdy právě samozřejmý, ani u katolíků. P. Martin Středa zaujímal v české provincii jezuitského řádu významná postavení: byl profesorem pražské univerzity, rektorem jezuitských kolejí v Praze a v Brně a dvakrát též provinciálem, tj. nejvyšším představeným jezuitů v českých zemích. Měl tedy příležitost chovat se jako příslušník vítězného vojska na dobytém území. To, že jí nevyužil a nezanechal v historické paměti našeho národa špatný dojem, svědčí o jeho svatosti.

Jméno P. Martina Středy se uvádí v katolických kalendářích, ačkoli tento ctihodný služebník Boží na své blahořečení a svatořečení teprve čeká. Pověst svatosti, ve které zemřel a která stále provází jeho památku, je pro tuto poctu nejlepším předpokladem. Jedno z jeho životních pravidel, která si sám napsal, znělo: „Bůh je jeden. Jedno je také zapotřebí: šťastně umřít.“

Karel Komárek

EXERCICIE NA SV. HOSTÝNĚ

Exercicie smíšené:

η od 24. 10. (večer) do 28. 10. 2000 (ráno)
exercitátor P. Lízna;

η od 7. 11. (večer) do 11. 11. 2000 (ráno)
exercitátor P. Chromeček;

η od 21. 11. (večer) do 25. 11. 2000 (ráno)
exercitátor P. Lízna

η od 12. 12. (večer) do 16. 12. 2000 (ráno)
exercitátor P. Lízna

Cena: 1 000 Kč

Exercicie začínají vždy v úterý večer (18,00hod) a končí v sobotu (po snídani).

Bližší informace obdržíte po přihlášení.

Přihlášky zasílejte na adresu:

Maticе Svatohostýnská, Sv. Hostýn č. 115,
768 61 Bystřice pod Hostýnem,
tel: 0635/ 381 693 (381 694)

OZNÁMENÍ

Nietzsche prohlásil: „Bůh je mrtev!“ Avšak ten, kdo je skutečně mrtev, je Nietzsche! Bůh je živý a to velmi!!!

Konference: „Cesta do Říma“.

Jedinečná konference vynikajících konvertitů ke katolické církvi

Hlavní mluvčí: Tři kardinálové (dva z Vatikánu: kardinálové Arinze a Trujillo). Dva bývalí anglikánští biskupové (jeden z nich, P. Graham Leonard, byl biskupem Londýna, oba se obrátili ke katolické víře). Tři biskupové (mezi nimi konvertita, indický biskup John Mulagada). Skutečný mučedník pro víru, kněz odsouzený do vyhnanství na Sibiř pro svou věrnost Svatému stolci (P. Mykola Syvyk). Člen britského parlamentu (konvertita ke katolické víře Mr. John Gummer). Jeden z nej přednějších amerických teologů (konvertita Dr. William Marshner). Bývalý chilský velvyslanec (pan Hector Riesle) a jeho žena (arcivévodkyně Alexandra Rakouská), mnoho dalších a VY!!!

Jen ten, kdo zná málo z historie a křesťanství, odchází z katolické církve.

Zjistěte, proč se dnes, více než jindy, intelektuálové stávají katolíky!

Kdy? 2. – 6. listopadu 2000. (Autobus odjede z Brna večer 2. listopadu a vrátí se do Brna večer 6. listopadu.)

Kde? Domus Pacis, Řím.

Registrace a podrobnější informace získáte: CK Via Petrov Brno, Kozí 8, tel. 05/422 140 21, 05/422 100 12. Nahlaste se nyní, nejspozději do 15. října. Počet míst je omezen!

Cena: 6 500 Kč

(Doprava autobusem z Brna do Říma a zpět, registrace, ubytování a 6x jídlo.)

Pořádá Miles Jesu, Kamenná 59,

639 00 Brno, tel: 05/571 728,

ve spolupráci s CK Via Petrov.

Nepromarněte šanci zúčastnit se historické události.

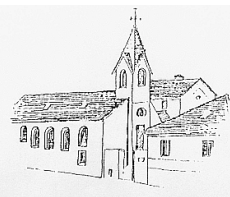
Izrael – letecky – polopenze, * hotel, pojištění, 30. 10. – 6. 11. – 20 490 Kč!**

Mexico – Guadeloupe, Mexico City, Popocatepetl, Aztékové, pyramidy, Teotihuacán, Tula, Taxco aj. – 6. 12. – 14. 12. – 29 990 Kč!

Avetour, Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, Dobruška 518 01, tel./fax 0443/219 29, mobil 0602 441 670.

MŮŽETE NÁM POMOCI?

Sestry Apoštolátu sv. Františka děkují všem dárcům, kteří se podílejí na první etapě oprav kaple sv. Václava,

a konventu sester v Praze 6-Dejvicích.

Omlouváme se zároveň těm z nich, u kterých se nám nepodařilo zjistit adresu, a proto prosíme, pokud potřebujete potvrzení o daru, sdělte nám laskavě adresu.

Prosíme dále naléhavě o finanční pomoc pro druhou etapu oprav konventu pro ošetřování našich starších a nemocných sester. Jde o rozvod vody, kanalizace, elektřiny, další stavební úpravy a zajištění statiky. Finanční dary můžete zasílat na č. účtu u Komerční banky a. s. v Praze 6: 19-8473380257/0100, nebo zatelefonovat, abychom Vám mohly zaslat složenku.

Vám všem, kteří se na tomto díle podílejí, vyprošujeme Boží požehnání, ochranu Panny Marie a prosíme, aby Pán odměnil štědrost Vašich srdcí.

Sestry Apoštolátu sv. Františka
Proboštská 3, 160 00 Praha 6
Tel. 02/312 32 17

Z rozhovorů s P. Piem

Co je to mše svatá?

Proč se ptáš?

Abych se jí mohl lépe účastnit.

Můj synu, já ti mohu říct, co je moje mše svatá.

Právě to bych chtěl vědět, otče.

Můj synu, visíme ustavičně na kříži a mše svatá je pokračující smrtelný zápas.

Účastní se vaší mše svaté také nejsvětější

Panna Maria?

Myslíš, že Matka se nestará o svého Syna?

A jsou přítomni také andělé?

Celé zástupy.

Co dělají?

Setrvávají v klanění a lásce.

Co obsahuje vaše mše svatá?

Celé dění na Kalvárii.

Otče, a když trpíte nejvíce?

Trpím vždy. Je to trvalá bolest; dočejně je moje utrpení u oltáře nekrutější, protože stojím na Kalvárii.

Otče, prozradte mi, co všechno trpíte během mše svaté?

Všechno to, co vytrpěl Ježíš, to trpím také já, i když nedostatečným způsobem, ale

tak, jak je to jen pro lidského tvora možné. A to všechno bez mé nejmenší zásluhy, jen díky jeho dobrotě.

Otče, proč stojí ve vašich očích slzy, když se při mši svaté předčítá evangelium?

Zdá se ti to nevýznamné, že Bůh rozmlouvá se svými tvory, a oni mu kladou odpor, je neustále urážen jejich nevědomostí a nevěrou?

Otče, a proč pláčete při obětování?

Chceš mi uloupit moje tajemství? Nuže dobře. Protože to je okamžik, kdy se duše osvobozuje ode všeho pozemského.

Trpíte také při svatém přijímání?

To je vyvrcholení.

Trvají vaše bolesti i po svatém přijímání?

Ano, ale to jsou bolesti lásky.

Neposkytuje vám Ježíš útěchu v takovém sjednocení?

Ovšem, ale nepřestává se viset na kříži.

Proč vám, otče, stojí v očích slzy, když přijímáte Ježíše ve svatém přijímání?

Jestliže Církev – když hovoří o vtělení Slova v lůně neposkvrněné Panny – volá: *Nezhrozil ses lůna Panny, co teprve by se mu-*

»Spíše by mohl být svět bez slunce než bez mše svaté.« (P. Pio)

selo říct o nás ubohých! Ježíš nám přesto řekl: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.* Musíme se tedy blížit ke klekátku, na kterém přijímáme, se svatou láskou a velikou bázní před Bohem.

Jak hodnotíte současnou epochu?

Žijeme v epoše zhroutilí.

Otče, jakým dobám jdeme vstříc?

Křesťanství zestárlo, a Bůh to dopouští, aby potrestal národy (1956).

Co tím myslíte?

Je to epocha zničení všech hodnot (1961).

P. Martin Lugmayer FSSP

Liturgická čtení

Neděle 24. 9. – 25. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 2, 12a. 17–20

Ž 54 (53), 3–4. 5. 6+8

Odp.: 6b

2. čt.: Jak 3, 16–4, 3

Ev.: Mk 9, 30–37

Pondělí 25. 9. – ferie

1. čt.: Př 3, 27–35

Ž 15 (14), 2–3ab. 3cd+4ab. 5

Odp.: srov. 1b

Ev.: Lk 8, 16–18

Úterý 26. 9. – nez. pam. sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Př 21, 1–6. 10–13

Ž 119 (118), 1. 27. 30. 34. 35. 44

Odp.: 35a

Ev.: Lk 8, 19–21

Středa 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Př 30, 5–9

Ž 119 (118), 29. 72. 89. 101. 104. 163

Odp.: 105a

Ev.: Lk 9, 1–6

Čtvrtek 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6, 9–21

1 Kron 29, 11abc. 11d–12a. 12bcd

Odp.: 12b

2. čt.: 1 Petr 1, 3–6; 2, 21b–24

Ev.: Mt 16, 24–27

Pátek 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7, 9–10. 13–14 nebo Zj 12, 7–12a

Ž 138 (137), 1–2a. 2bc+3. 4–5

Odp.: 1c

Ev.: Jan 1, 47–51

Sobota 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Kaz 11, 9–12, 8

Ž 90 (89), 3–4. 5–6. 12–13. 14+17ab

Odp.: 1

Ev.: Lk 9, 43b–45

Breviář pro laiky

Uvedení

do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	812	826	841	1722	1527	1533	1734
Žalm	783	783	783	783	786	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	842	1723	1527	1533	1734
Antifony	813	828	843	858	1528	1534	906
Žalmy	813	828	843	858	813	813	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	1724	1528	1534	1735
Antifona k Zach. kantiku	717	831	847	1524	1529	1535	1735
Prosby	817	831	847	1724	1529	1535	1724
Záv. modlitba	717	832	1523	1524	1529	1535	1541

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	1264	792	910
Antifony	818	833	848	863	1529	1535	910
Žalmy	818	833	849	863	1265	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	1530	1536	913
Záv. modlitba	717	835	851	865	1529	1535	913

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	837	852	1525	1531	1537	915
Antifony	808	822	838	853	1703	1531	1537	916
Žalmy	808	823	838	853	1703	1715	1537	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	1526	1531	1540	918
Ant. ke kant. P. M.	716	717	840	856	1526	1532	1540	718
Prosby	811	826	841	856	1526	1532	1540	918
Záv. modlitba	717	717	841	1523	1529	1529	1535	718
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

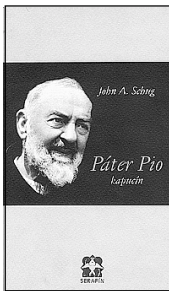

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

John A. Schug: PÁTER PIO – KAPUCÍN

Po sedmiletém důkladném zkoumání životopisných údajů nám autor knihy, kapucín z Oklahomy v USA, předkládá místy neuvěřitelný životní příběh P. Pia (1877-1968), kapucínského kněze z malého horského městečka San Giovanni Rotondo v jižní Itálii. Jistě máme ještě v živé paměti, jak papež Jan Pavel II. v květnu loňského roku P. Pia blahověstil. Kniha je ve slovenštině.

Serafín, brož., zúž. A5, 200 stran, 66 Kč

P. Cyril Vojtěch Kodet, O.Carm.: VELKÉ JUBILEUM VTĚLENÍ

Tři kazety s promluvy na témata: 1. Jubileum – dar Boží a dar církve, 2. Hřích (kazeta č.1); 3. Vtělení – Bůh hledá člověka, 4. Obrácení (č.2); 5. Pokání a odpuštění, 6. Naděje pro církve a svět (č.3).

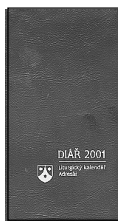
Karmelitánské nakladatelství,
1 kazeta 75 Kč

DIÁŘ 2001

Diář s liturgickým kalendářem a adresářem.

Karmelitánské nakladatelství,
95x170mm, 69 Kč

DIÁŘ 2001

Diář s liturgickým kalendářem.

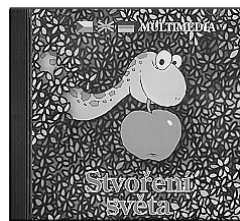
Paulínky, 86x150mm, 68 Kč

POČÍTAČE

STVOŘENÍ SVĚTA

Počítačový program – animované příběhy a hry pro děti na motivy Starého zákona.

CD, Multimedia, 495 Kč

RŮŽENCE

DŘEVĚNÉ RŮŽENCE

Barva černá, hnědá. Pětidesátkový.

Cena 60 Kč

AUDIOKAZETY

P. Cyril Vojtěch Kodet, O.Carm.: HOMILIE 1-3

Tři kazety promluv pro jednotlivá období církevního roku: 1 – adventní, 2 – mezidobí, 3 – půst a Velikonoce. Nahráno v poutním kostele Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří.

Karmelitánské nakladatelství, 1 kazeta 85 Kč

Upozorňujeme na prodejnu v Praze, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Prodejna se jmenuje PRO ECCLESIA CATHOLICA a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/24 92 15 01.

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matrice cyrilometodějská s. r. o.

Odesílatel:

Novinové vypočetné

Placeno převodem
706 035

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídný a vlnavý. Nezapomíná to však, že učebnice schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Průběžně redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podílujeme konečným usudku církve. Nevýžadujeme nezveřejnění příspěvků redakce. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.lnecnet.cz; http://www.ova.lnecnet.cz/svetlo). Registrace znaků MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správní úřad v Ostravě č. j. 2363/93-E/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEKTY VÝKAZU ADMINISTRACE TISKU. Administrace pro Slovenskou republiku: KODENY, Vinohradská 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podáváním novinových zásilek povolené SE, s. p. ZSR Bratislava, č. j. 3335-0EČ ze dne 21. 5. 1996.